

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Tre opbyggelige Taler, 1844

Citation: Kierkegaard, Søren: "Tre opbyggelige Taler, 1844", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 5*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1998 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-3t44-txt-shoot-idb2809408-7a41-441a-9f62-4b755dc277c1.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 5

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

* MDCCCXLIV
Tre opbyggelige Taler
af
S. KIERKEGAARD
Kjøbenhavn
Faaes hos Boghandler P. G. Philipsen
Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri

Afdøde

Michael Pedersen Kierkegaard,

forhen Hosekræmmer her i Byen

min Fader

helliges disse Taler.

Forord

Om end denne lille Bog (som derfor blev kaldet »Taler« ikke Prædikener, fordi dens Forfatter ikke har Myndighed til at *prædike*; »opbyggelige Taler« ikke Taler til Opbyggelse, fordi den Talende ingenlunde fordrer at være *Lærer*) henvender sig til en Læser, til hiin Enkelte, som jeg med Glæde og Taknemmelighed kalder *min* Læser, glemmer den Talende dog ikke, at det at kunne tale er en tvetydig Kunst, og selv det at kunne sige det Sande en saare tvivlsom Fuldkommenhed. I denne Bevidsthed gaar Bogen da ud i Verden; indesluttet i sig selv agter den ikke paa Veiret, spørger ikke efter Vinden, seer ikke efter Skyerne, seer ikke feil af Noget, men søger og seer kun efter hiint velvillige Menneske, der antager sig den Søgende, giver det Sagte Beleilighed, kommer de kolde Tanker atter til at brænde, forvandler Talen til en Samtale, hvis oprigtige Fortrolighed ikke forstyrres af nogen Erindring om Den, der bestandig kun ønsker at være glemt, og er det meest og er det helst, netop naar Modtageren fuldkommer det Store, at lade Talens Forkrænkelighed opstaae til Uforkrænkelighed.

Tænk paa din Skaber i din Ungdom

Prædikeren XII, 1

Der gives en Sandhed, hvis Storhed, hvis Ophøiethed man pleier at prise ved beundrende at udsige om den, at den er *ligegyldig*, lige gyldig, hvad enten Nogen antager den eller ikke; ligegyldig ved den Enkeltes særlige Tilstand, om han er ung eller gammel, glad eller bedrøvet; ligegyldig ved sit Forhold til ham, om den gavner ham eller skader ham, om den afholder ham fra Andet eller forhjælper ham til det; lige gyldig, om han bifalder den af sin ganske Sjel eller kold og følesløs bekynder den, om han lader sit Liv for den, eller benytter den i slet Vinding; ligegyldig ved, om han har udfundet den, eller han blot eftersiger det Lærte. Og kun Dens Forstaaelse var den sande, Dens Beundring den berettigede, der fattede, at denne Ligegyldighed var det Store, og lod sig danne i Overeensstemmelse med den til Ligegyldighed mod, hvad der angik ham selv eller noget Menneske som Menneske eller særligen som Menneske. Der gives en anden Art Sandhed, eller om dette er beskednere, en anden Art af Sandheder, hvilke man kunde kalde de *bekymrede*. Deres Liv er ikke i det Ophøiede, allerede af den Grund, at de ligesom beskæmmede ere sig selv bevidste ikke at passe ganske i Almindelighed ved alle Leiligheder, men kun særligen ved enkelte. De ere ikke ligegyldige ved den Enkeltes særlige Tilstand, om han er ung eller gammel, glad eller bedrøvet; thi dette afgjør for dem, om de skulle være Sandheder for ham. De slippe ei heller strax den Enkelte og opgive ham; men vedblive at bekymre sig om ham, indtil han selv løsriver sig ganske, og end ikke dette er dem ligegyldigt, skjøndt han dog ikke formaaer at gjøre dem tvivlsomme om sig selv. En saadan Sandhed er ikke ligegyldig ved, hvorledes den Enkelte annammer den, om han tilegner sig den af ganske Hjerte, eller den vorder ham et

Mundsveir, thi netop denne Forskjellighed viser jo, at den er nidkjær paa sig selv; ikke ligegyldig ved, om Sandheden vorder ham til Velsignelse eller til Fortabelse, thi denne modsatte Afgjørelse vidner jo netop mod den lige Gyldighed; om han i Oprigtighed fortrøster sig til den, eller vil bedrage Andre, selv bedraget, thi denne hævnende Vrede viser jo netop, at den ikke er ligegyldig. En saadan bekymret Sandhed er ikke ligegyldig ved, hvo der haver fremsat den, tvertimod vedbliver han bestandigen at være tilstede i den, for igjen at bekymre sig om den Enkelte.

En saadan bekymret Sandhed er hiint prøvede, i Aarhundreder gjentagne Ord, hvilket vi have forelæst. Og dersom du kunde høre Dens Stemme, der haver sagt det, da vilde Du forvisse Dig om, hvor bevæget han selv var; og dersom Du kunde see hans Skikkelse, og Du selv var et ungt Menneske, da vilde Du vel gribes af den Deeltagelse, med hvilken han bekymrede sig om Dig, medens han jo dog nærmest kun vilde vække Dig til Bekymring om Dig selv. Hvo er da denne Mand, der haver sagt det? Vi vide det ikke; men dersom Du er ung, om Du end stod Thronen nærmest, og Dine Tanker vare saadanne, som Herredømmets Forventning kunne indgive dem, da er det fortalt, at ogsaa han bar det kongelige Purpur, om han end meente, at uagtet alt Dette er dog Tanken om Skaberen Ungdommens bedste Tanke. Og dersom Du er ung, om Dit Liv end var i Ringhed, og ingen glimrende Udsigt fristede, da haver Du hans kongelige Ord for, at uagtet dette er dog Tanken om Skaberen Ungdommens skønneste Herlighed. See, derfor er denne Fortælling, at en Konge haver sagt Ordet, ligesom et fromt Ønske, der vil forlige det Forskjelligste i eenfoldig Forstaaelse af det Samme derved, at Ordet selv paa forskjellig Maade bekymrer sig om det Forskjellige. Thi naar Den, der er kongebaaren og engang skal styre Riger og Lande, i Armødens Hytte seer paa Væggen et Billede, som dette nu kan være efter fattig Leilighed, et Billede, hvis Mangelfuldhed næsten aflokker ham et Smil, og han træder nærmere til og læser hiint Ord som Billedets Indskrift, da taler Prædikerens til ham, men Prædikerens var jo en Konge. Og naar Armødens Søn staaer undrende i Palladset, naar uforklarede Tanker vaagne i hans Sjel, naar han studsende seer den kongelige Majestæt, da taler Prædikerens til ham, og Prædikerens var jo en Konge; da vender han forligt hjem til sin ringe Bolig og til sit fattige Billede paa Væggen.

Er Forliget da ikke indgaaet; eller vil Du tage Nøisomhedens Skin for at søge utidig Trætte, at Du ikke begjærer Kongers Pragt; – men heller ei kan nøies med at tænke paa Din Skaber! Som var hiin selvgjorte Nøisomhed ikke en vilkaarlig Fortjeneste, af hvilken man ikke tør rose sig, ja, hvad værre er, et Tegn paa Din Elendighed, der kun vidner mod Dig! Vel er der nemlig Intet i den vide Verden, der formaaer, ligesaa lidet som den ganske Verden formaaer at give et Menneske Vederlag for den Skade, han tog paa sin Sjel, hvis han opgav Tanken om Gud; men Den, der, forblindet som han var, fordrede det Høieste, han lod dog forstaae, at han i en vis ufuldkommen Forstand fattede Dets Betydning, han opgav. – Eller det var maaskee anderledes med Dig; Du var maaskee uvillig til at samtykke i Forliget, netop fordi det var en Konge, der havde sagt Ordet; og »en Konge faaer jo Alt, hvad han peger paa; naar han da har fulgt Lystens Vink indtil Nydelsens yderste Grændse, hvad Under, at hans Livsbetragtning pludseligen forvandler sig for ham.« Ordet var da vel betydningsfuldt, men Formaningens ikke til at annamme; fordi Ordet vel var bekymret, men ikke bekymret om nogen Enkelt, vel var et Bekymringens Ord, vel var forsonet med Livet, forsaavidt det var formildet i Sorg, men dog kun et Suk fra Veemodets Indelukke, et Suk i den Stund, da den trættede Sjel byder Verden Farvel, men dog kun en Boble, der brister, hvor dybt nede fra den end stiger op. Thi saaledes gives der en Viisdom, der næsten vælger Sindssvaghedens Skjul og i Menneskenes Øine ved sin underlige Bevægethed gjør Fyldest for Alt; men Sukket selv og Udbruddet og Rørelsen angaaer Ingen, Ingen i den ganske Verden, end ikke Den, fra hvis Hjerte Sukket lyder. Et saadant kort Ord, i hvilket Hjertet vil briste, et saadant Hjertesprog, ikke fyndigt som Tankens Sprog men skjelvende i Stemning, høres vel stundom i Verden. Det vil ikke være Lys paa Nogens Sti; thi Solen vil lyse paa Menneskets Vei om Dagen, og Maanen vil skinne for ham i Natten, men Lygtemanden i Nattetaagen vil ikke lyse, end ikke for sig selv. Naar et Menneskes Liv lakker mod Aften, naar han mødig og tankefuld omgaaes Døden som sin eneste Fortrolige, naar Aanden har tabt Kraft til i Alvor at opgjøre Regnskabet, og Døden er bleven Trøsteren, naar Villien og Forsættet Intet begjære mere, men Tanken ubestemt famler sig for i det Oplevede, medens Glemselen som en travl Svend arbejder aarle og silde i Trøsterens Tjeneste, – og nu Ungdommen gaaer Sjælen forbi som en Drøm, da siger et saadant Menneske for sig selv, idet Sindet dvæler ved Livets skønneste Betydning, som denne engang vedgik ham: Held den, der gjorde det! Men dersom der stod hos ham et ungt Menneske, paa hvem Livet endnu havde hele sit Krav, da vilde han ikke tale saaledes. Kun naar han sidder ene, hensjunken som en Ruin, fortabende sig i Veemod, kun da siger han det, ikke til noget Menneske, ikke til sin egen Sjel, men siger det hen for sig: Held den, der gjorde det. Og ligesom den Lægekyndige veed, at der er et Træk i Ansigtet, hvilket er Dødens, saaledes veed den Sjelekyndige, at dette Udbrud betyder, at Aanden vil til at udslukkes. Udbruddet kan vel have sin Betydning, men Formaningens Kraft vil man forgjæves søge i det, fordi Troen ikke er i det, Troen paa selv at have fuldkommen det Gode, eller paa, at det skal lykkes en Anden. Og den, der begjærligen hører efter et saadant Ord, han er selv som oftest i en lignende Tilstand, eller dog i en sørgelig anet Forstaaelse med, at noget Lignende vil times ham, og derfor finde de begge Lise og Lindring ved at daane i denne Afmagt, hvor Formaningens ikke forstyrrer dem, men hvor Formaningens Velsignelse heller ei kommer over dem. – »Det er Altsammen Forfængelighed og ond Møie,« siger Prædikerens, og et saadant Ord tykkes Letsindigheden et sindrigt Legetøi, Tankeløsheden en opgiven Gaade og Tungvindigheden en Bedøvelsens Drik, der gjør det Sidste værre end det Første. Saaledes har Prædikerens sagt mangt et Ord, som det altid kan være gavnligt, at han haver sagt, hvis det kunde hjælpe Nogen til at spare sig selv for at gjøre den samme Erfaring, eller dog idetmindste hjælpe ham til at forsage den

forfængelige Higen, der vil være sindrigere og sindrigere; men er hiint forelæste Ord et saadant, og mon ikke Prædikeren har sagt alt det Foregaaende for dette ene og eet lignende Ords Skyld, og mon han ikke gjerne opgav at have sagt alt det Andet, hvis blot Nogen tog efter dette Ord? Vel siger nemlig Prædikeren, at »ogsaa Barndom og Ungdom er Forfængelighed« (XI, 10), og at forsaa vidt selv at have gjort, hvad han opfordrer til, »at have ladet sit Hjerte være vel tilmode i Ungdommens Dage, at have vandret paa Hjertets Vei og efter Øinenes Syn« (XI, 9), er Forfængelighed; men har Prædikeren nogensinde sagt, at det at tænke paa sin Skaber i Ungdommen er ond Møie, eller det at have tænkt paa ham i Ungdommen ogsaa engang skulde vise sig at være Forfængelighed? Har han blandet Talen derom ind mellem det Øvrige, eller er den Maade, paa hvilken han siger dette, ikke himmelvidt forskjellig fra den Maade, paa hvilken han siger det Øvrige? Har han ikke netop opløst Alt i Forfængelighed, for at hiin Tankes evige og salige Betydning ret maatte vise sig, at den maatte binde den vildfarende Sjæl i Lydighed under Formaningen? Han siger ikke som ellers: saa glæd Dig i Din Ungdom, saa bortfjern Sorgen, hvor Udtrykket selv, ved ligegyldigen at henkaste det Sagte, antyder, at det er det Ligegyldige, hvorom han taler. Han har udeladt dette lille henkastende Ord, og idet Talen om det Forfængelige farer hen, og ligesom vil rive Alt hen i Forfængelighed, da staaer Prædikeren op til at byde over Forvirringen, at den ikke kommer videre end til sin Grændse, til at standse Forfængeligheden ved Formaningens bestemte Udtryk: Tænk *derfor* paa Din Skaber. Hans Tale er ikke som var denne Tanke kun en Ungdommens Tanke, der dog engang maatte blive en forbigangen, han taler ikke om den som om det Forbigangne, der engang har havt Betydning; ikke som om noget Forbigangent, hvorom det var ønskeligt, at det engang havde havt Betydning, nei Ungdommens Betydning er netop denne Tankes Betydning, og netop ved denne Tanke skal Ungdommen sikkres mod at være Forfængelighed, sikkres mod engang at synes Forfængelighed. Han taler ikke som den der ønsker, ikke som den der længes, ikke som den der daaner, men med Overbeviisningens Magt, med Erfaringens Myndighed, med den fuldvisse Indsigts Tilforladelighed, med Frimodighedens glade Tillid, med Alvorens Fynd, med Formaningens Bekymring taler han til den Unge. Han taler ikke ubestemt om Ungdom i Almindelighed, men som den Enkelte dog vel forstaaer ikke i Almindelighed, at han er ung, thi en saadan Forstaaen tilhører netop en senere Alder, men forstaaer det for sit Vedkommende, saa er det netop ogsaa paa denne Maade, at Prædikeren vil have Formaningen forstaaet. Thi dette er det Bekymrede i Formaningen, at om den end kan gjentages atter og atter og angaae Utallige, hver Gang den taler til den Enkelte, da er det som talte den til ham alene, som var den bleven til alene for hans Skyld, som var den ubekymret om hele den øvrige Verden, men desto mere bekymret om ham, ja saaledes bekymret, som gjorde han en Velgjerning, hvis han modtog den. Saaledes lyder Ordet, og om Du end letsindigt eller tungsindigt vilde forsøge at bedaare Prædikeren, at fralyste ham Formaningen, hvilket jo dog var sørgeligt, Du skal ikke formaae det, Prædikeren har ingen Tvetydighed forskyldt.

Saaledes taler Prædikeren formanende, og dersom Du er ung, om Du end tidligen indviedes i den megen Viisdom, han taler dog til Dig; og dersom Du er ung, om Du var eenfoldigere, Du skal dog ikke staae tryglende ved hiin Viisdoms Dør, thi Prædikere Bekymring er ogsaa til Dig, og han siger ikke blot, at Du kan tænke paa Din Skaber, men han formaner Dig dertil; og dersom Du er ung, om Du er glad, om Du er bedrøvet, om Du er sorgløs, om Du er mismodig, i hvo Du end er, det er dog Dig, netop Dig han taler til, Dig paa hvem Formaningen passer, som ogsaa Grunden til Formaningen: »førend de onde Dage komme, og Aarene nærme sig, om hvilke Du skal sige, de behage mig ikke.« Derfor har han i det Foregaaende søgt at jage Sjelen op af Trygheden til at see Livets Forfængelighed, forhindret den i »at troe letsindigen« (1 Cor. XV, 2), thi ellers vilde hans Formaning, hvor velmeent den end er, altid blive en Forfængelighed, eller rettere en alvorlig Sag, der altid blev tagen forfængelig. Ungdommen tænker nemlig ikke paa de onde Dage, og forstaaer ikke hvad det vil sige, »at Røsten i Møllen bliver svag og alle Sangens Døttre matte« (XII, 4), og forhindrer sig selv i at gjøre, hvad den fortrinsviis for nogen anden Alder forstaaer; og naar de onde Dage komme, og Røsten i Møllen bliver svag og alle Sangens Døttre ere matte, da har man ikke tænkt i sin Ungdom paa Skaberen, og har ikke blot tabt Ungdommen, men Forstanden paa Ungdommens Tanke om Skaberen.

Saaledes henvender Prædikeren sig formanende til den Unge; men den, der vil tale om hiint forelæste Ord, han befliiter sig jo ikke blot paa, at den i Ordet indeholdte Tanke vorder tydelig i Talen, men at Talen selv vorder tydelig; thi »om Basunen giver en utydelig Lyd, hvo vilde da berede sig til Krig« (1 Cor. XIV, 8). Men dette at Talen er tydelig, hvad er dette Andet, end at den dog angaaer Nogen, at den dog taler noget Menneske til Opbyggelse. Nu er det vel saaledes, at Formaningens bekymrede Sandhed netop henvender sig til den Enkelte i en særlig Livets Omstændighed; men Talen om den maa dog vel vogte sig for ikke at betinge Opbyggelsen ved det Tilfældige, vel vogte sig for ikke misundelig paa Tilfældigheden at komme i Strid og Modsigelse med hvad der ellers er opbyggeligt; thi da er Opbyggelsen usand og kun en usund Forlystelse ved et Fortrin eller et misforstaaet Ønske, der daarligen higer derefter. Vilde man saaledes opbygges ved Tanken om Alderdommen, men saa særligen, at Ungdommen ikke kunde opbygges ved den samme Tanke, saa var Opbyggelsen selv usand. Vilde En tale Oldingen til Opbyggelse om, at det nu snart Alt var forbi, da skulde han vel ved denne Tale urolige den Unge, thi hvorledes skulde han ikke vorder mismodig og længe før Tiden keed af et Liv, ved hvis Slutning man sagde, at dette var det Bedste, at Alt snart var forbi. Men en saadan Opbyggelse er et Bedrag, en svigefuld Overenskomst; thi det at være Olding er intet Fortrin, og ligesaa lidet det at være ung. Vil man mene, at Ungdommen er et Fortrin, da forsmaaer man Opbyggelsen, og vil kun høre Ligesindedes, ja Medsammensvornes verdslige Tale om, hvor lysteligt det er at

være ung. Vil man mene, at Ungdommen selv i Henseende til Tanken om Skaberen har en afgjort Beleilighed, hvilken aldrig senere lader sig gjenkjøbe: hvo turde tale med sig selv om denne Sag, hvo turde tale til en Anden derom af Frygt for, at det skulde være for sildigt, af Frygt for, at Opbyggelsens Tanke skulde forvandle sig til Forfærdelsens. Men saaledes er det ikke. Naar derfor den hellige Skrift gjør dette til Betingelsen for at indgaae i Himmeriges Rige, at et Menneske bliver Barn paa ny, da er denne Tale netop opbyggelig fordi den henvender sig til ethvert Menneske, medens den, anderledes forstaaet, vel var den daarligste og trøstesløseste Tale, der er hørt i Verden; thi Barnet selv veed jo ikke hvad det er at være Barn. Hvad der gjelder om Barndommen, det gjelder ogsaa om Ungdommen, kun er der den Forskjel, at, forsaavidt Ungdommen er forbi, kan der ogsaa være tabt og forsømt meget. Saaledes kan vel Talen om Ungdommen volde den Enkelte Bekymring, men hvis Talen vil gjøre ham det umuligt, at ogsaa denne Bekymring kunde vorde ham gavnlig til Beroligelse, vorde en Sorg efter det Forbigangne, der virker til Forbedring, da er Talen ikke opbyggelig, men verdsligsindet, splidagtig og forvirret. Paa den anden Side skal Talen vel ogsaa bevæge en enkelt Ung til at forekomme Forsømmelsens smertelige Efterveer, den skal vel indynde Ungdommens Betydning hos ham, om Talen end, hvad Myndighed angaaer, kun borger sig frem.

Tænk paa Din Skaber i Din Ungdom.

Tænk paa Din Skaber i Din Ungdom; thi i Ungdommen gjør man det naturligst og bedst, og hvis Nogen gjennem hele sit øvrige Liv bevarede Ungdommens Tanker, ja da fuldkommede han den gode Gjerning. Denne være vor Lovpriisning af Ungdommen, om den end sjeldnere høres, medens dog Ungdommen ofte nok berømmes. Ja som det skal være skadeligt for det spæde Barn, at Alle skulle have det i Hænde, saa synes den megen Lovpriisning at være bleven fordærlig for Ungdommens Sundhed. Thi naar Trøstesløshedens falske eller uforstandige Venskab fører Ordet, vil den da ikke smitte med sin hidsige Usundhed, vil den ikke bringe en jagende Uro og Higen ind i Ungdommens sorgløse Tryghed? Fordi Trøstesløsheden er misundelig paa Ungdommen, skal man derfor ogsaa gjøre denne misundelig paa sig selv, og raadvild over sig selv? Man tage Ungdommen ligesaalet som det spæde Barn for meget i Hænde, men man gjøre derfor heller ei det Modsatte; man gjøre den ikke gammel før Tiden, at den ikke skal tømme den Bitterhed, ei at maatte være ung, naar man er det, og anden Gang tømme den Bitterhed, ei at have maattet være ung, da man var det. Prædikerer er ikke saaledes. Naar Ungdommen er til Fryd og Glæde i Gjestebudshuus, da er Prædikerer ikke en fortvivlet Skikkelse, der vil rive den hen i vild Lidenskab og Nydelse af Øieblikket; ikke et ængstende Gjenfærd, der i Ungdommens Kreds vil glemme sig selv; ikke en Daare, hvis Indbildning er, at han, skjøndt bedaget, dog er ung; men han er heller ei en vranten og fortrædelig Mand, der ikke kan glæde sig med de Glade. Han gaaer med til Glæden, og naar Ungdommen har fornøiet sig ret af Hjertens Grund, har dandset sig træt, ikke for Livet just, thi det bør Ungdommen ikke gjøre, men for den Aften, da sidder Prædikerer i et Værelse indenfor Dandsesalen, og taler alvorligere. Men Overgangen gjør han ligesaa naturligen som Ungdommen; thi dette formaaer den endnu med Smilet paa Læben og Jubelen i hele Skikkelsen, værdeligen at lytte til Talen om det Høie og Hellige. Saa lad da »Ungdommen bære Krands af unge Roser, førend de visne« (Viisdommen II, 8); men Ingen lære den det, lære den at gjøre det »som i Ungdom« (Viisdom II, 6), og derved bevirke, eller paa nogen anden Maade bevirke, at den »slutter feil« (Viisdom II, 1), som var dette det Eneste, den havde at gjøre; thi Tanken om Skaberen er dog Ungdommens skjønneste Herlighed, er ogsaa en ung Rose, men den visner ikke.

Og i Ungdommen gjør man det *naturligst*; thi Den tænker jo naturligst, der kan tænke denne Tanke ind med mellem Alt, hvad han ellers tænker; og Den tænker jo naturligst, som ikke selv behøver at forandres for at kunne tænke den, og ikke behøver, at Tanken skal forandres, for at han kan tænke den; fordi han i Tanken finder det Lige i Barnlighed, der gjør Legen til den bedste. Saaledes er hiint Prædikerens Ord allerede et Beviis for, at denne Tanke maa være Ungdommen den naturligste. Havde han ikke talet til Ungdommen, da skulde han maaskee have gjort lange Forberedelser. Han skulde maaskee have beviist, at der er en Gud til; og naar han da havde holdt den Lærende mere beskæftiget end Jøderne i Gosen, for under hans Opsyn at lade ham trælle sig til den Sandhed, da skulde han maaskee ladet forstaae, at han endog kunde bringe det dertil, at Gud blev Skaber. Ja saaledes gaaer det. Naar man bliver ældre, da bliver Alt saa kummerligt. Gud i Himlene maa sidde og vente paa sin Skjæbnens Afgjørelse, om han er til, og endelig bliver han til ved Hjælp af nogle Beviser; Menneskene maae finde dem i at vente indtil Sagen bliver afgjort. Sæt man døde forinden; sæt man, naar Sagen endelig blev afgjort, var afvant med at tænke paa Gud som paa sin Skaber, og Glæden derover var forbi! Saaledes taler Prædikerer ikke, men som et venligt Menneske lægger Barnets lykkelige Fremtid hen paa Vuggen, saaledes giver han Ordet hen, og Ungdommen forstaaer det strax. Den forstaaer strax, at der er en Gud til, thi Guds Huus ligger for den Unge lige ved Siden af hans Faders Gaard, og det falder ham ganske naturligt at være der. Men naar man bliver ældre, da er Veien til Kirke ofte saare lang; naar Veiret er strengt om Vinteren, da er der saa koldt i Kirken; naar Fuglesangen gaaer igjennem Skoven ved Sommers Tid, da ligger Kirken heller ei paa Veien. For Ungdommen boer Gud strax herved; midt i Glæden og i Sorgen hører han Guds Røst, der kalder; hører han den ikke, da savner han den strax, har ikke lært Udflugter, veed ikke at skjule sig – indtil han atter hører den. Naar man bliver ældre, da er der langt til

Himlen; og Larmen paa Jorden gjør, at man vanskelig hører Røsten; og hører man den ikke, da gjør Larmen paa Jorden det let, at man ikke savner den. – Ungdommen forstaaer det strax, er dette ikke vidunderligt; men er det, at det er vidunderligt, ikke atter Forklaringen! Der var en Tænker, hvis Ihukommelse er Beundring, han meente, at Underet var en Eiendommelighed for det jødiske Folk, at dette paa en eiendommelig Maade oversprang de mellemliggende Aarsager for at naae til Gud. Men dersom vi ville pege hen paa en Ungdom, der ikke var opvoxet i hiint Folk, mon da ikke atter her Underets Vidunderlighed vilde vise sig; og mon da, hvad der væsentligen tilhører Ungdommen, og hvad der ikke som det Tilfældige tilhører en enkelt Nation, mon Manddommen ganske tør glemme det? Men naar man bliver ældre, da komme de mellemliggende Aarsager; og hvis Nogen ad de mellemliggende Aarsagers lange Vei naaer til Gud, da kan han sige, han kommer langveis fra; hvis han naaer til Gud, thi Mange omkom vel underveis. Er dette de mellemliggende Aarsagers Skyld eller Pillegrimens? – Ungdommen forstaaer strax, at Gud er Skaber, at han har skabt »Himmel og Jord med alt hvad som derudi befindes.« »Alt hvad som derudi befindes« er dette ikke et stort Ord, sømmer det sig for Ungdommen? Hvad har vel den seet, den har jo kun kigget ind i Verden; hvad forstaaer den sig paa Verden i Sammenligning med Den, der omseilede Jorden? Men den forstaaer sig paa Gud, og da han ikke skal være langt borte, saa gjælder det jo for at finde ham, at man ikke søger ham langt borte. Der var en Tænker, som blev Helt i Døden, han haver sagt, at han af et eneste Halmstraa vil bevise Guds Tilværelse. Lad Tænkeren beholde Beviset, giv Ungdommen Halmstraaet, den kan – ikke bevise; men hvortil behøves det ogsaa, naar man har Halmstraaet og – Gud! Naar man bliver ældre, da kommer Beviset, og Beviset er en fornem Reisende, hvem Alle see med Forundring paa. – Ungdommen forstaaer at Gud har skabt Verden, og dog er det jo sex tusind Aar siden. Men den forstaaer det strax – hvad Under vel; thi hvad er sex tusind Aar for Ungdommen Andet end den Dag igaar. Naar man bliver ældre, da er sex tusind Aar mange Aar, da mærker man, at det er sex tusind Aar siden, at Verden blev skabt, og ogsaa sex tusind Aar siden at Alt var saare godt.

Men som Ungdommen nu ganske naturligen tænker, at Gud er Skaber, saa tænker den ligesaa naturligt, hvad deraf følger; og da den ikke behøver at spilde nogen Tid paa at udgrunde det Første, kan den strax begynde paa det Sidste. Men hvad følger nu deraf? Ja naar man bliver ældre og meget forstandig, saa følger deraf yderst besynderlige Ting; saa gaaer man ud over en tidligere Tænker, nævner sig efter en senere, eller giver Andre Navn, og gjør andet Deslige, som hverken vedkommer Gud eller En selv, men kun Verdens Dom. Ungdommen derimod er med det Første allerede begyndt paa det Sidste; thi hvad følger vel videre af Hiint, end hvad der ligger saa nær, at det end ikke synes at følge deraf, langt mindre at følge videre deraf; og hvad er dette Andet, end, at Taksigelsen er stille i Ydmyghed, at Tilliden hviler i barnlig Fortrolighed, at Smerten over Samdrægtighedens Forstyrrelse er saa dyb, at Freden ikke længe kan udeblive, Bekymringen saa barnlig, at Ungdommen ikke behøver at gaae langt for atter at leve, røres og være i Gud.

Og i Ungdommen gjør man det *bedst*; thi Den tænker jo en Tanke bedst, der altid har den ved Haanden og dog gjemmer den dybest; Den, der ikke skal søge mellem mange Ting for at finde den, ikke søge afsides for at finde den.

Ungdommen har ikke mange Tanker, men deraf følger jo kun, at den bedre kan gemme den ene, om den end altid bruger den. Naar man bliver ældre, da faaer man mange Tanker; og naar da en af dem kommer bort, da gjør man ligesom hiin Qvinde, man tænder Lyset og gaaer og leder om den, og imidlertid lader man de 99 andre skjøtte sig selv. Eller det synes En, at en Tanke var bortkommen, og man spilder sin Tid paa at lede efter den, thi det var en Skuffelse. Sligt kan ikke hænde Ungdommen; thi naar man kun har een Tanke, hvor skulde den kunne komme bort! Naar man har mange Tanker, da er man som Den, der haver mange Klæder at iføre sig. Snart tager man een Klædning paa, snart en anden. Men Ungdommen har een Tanke, der altid klæder den lige godt, og den spilder ikke Tid paa at vælge. Paa den anden Side, det Sted, hvor den Ældre gjemmer sine Tanker, det samme Sted har jo ogsaa Ungdommen, og Rummet neppe mindre; men naar man kun har een Tanke, da kan den faae et rigtig godt Sted og en rigelig Plads. – Ungdommen seer ikke mange Mennesker, men deraf følger jo ikke, at den ei af ganske Hjerter kan hænge fast ved Mennesket og det Menneskelige. Der var en hedensk Viis, spottet af Mængden meente han at spotte de Andre; han gik med sin Lygte om Dagen for at søge *Mennesket*. Man skulde ikke spotte ham; thi Den, der ikke som ung fandt *Mennesket*, han kan vel behøve Lygten. Naar man bliver ældre, da seer man mange Mennesker, skilles og mødes, men dersom man ikke fra Ungdommen af har *Mennesket*, hvad finder man da, og Den, der finder det, hvad finder han Andet end Præsten og Skolemesteren, den Jævnlige og alt det Andet, han saa godt kjender hjemme fra; og hvad finder han, som erstatter det Bedste, han lidt efter lidt taber. Saaledes ogsaa med Tanken om Gud. Naar den Ældre finder denne Tanke igjen, hvad finder han dog Andet, end hvad han fandt i sin Ungdom! I Ungdommen tænkte han den, og den første Gang var det, som havde han allerede tænkt den en Evighed. Med en saadan Uforglemmelighed tænke Aarene den vanskeligere. Naar man er Ældre, da har denne Tanke ofte kun sin Tid, og det maa nu saa være. Andre Tanker have deres Tid, Alt bliver udstykket; og om man end ellers lever i Overflod, i Henseende til denne Tanke lever man ofte knapt nok. Men Ungdommen er Overflødhedens Tid. Naar man bliver Ældre, da voxer man ikke mere, men Ungdommen er Væxtens Tid, og den voxer sammen med sin eneste Tanke, som de Elskende der opvoxede tilsammen. Naar man bliver Ældre, da efterseer man saa ofte sine Tanker og sinker sig selv. Thi man voxer bedst i Forborgenhed, og et Menneske voxer dog aldrig, legemlig talt, saa meget som de ni Maaneder, da

han ligger i Modersliv, og, aandelig talt, aldrig saa meget som i Ungdommens skjulte Liv, naar han voxer en guddommeligt Væxt. Jo ældre man bliver, jo vidtløftigere bliver Regnskabet, og dog er hiin Tanke paa Skaberen, den er, hvad Barndommens Skolemester talte saa meget om, den er Menten, og glemmer man nogetsteds Menten, da regner man feil overalt.

Saa lad da Barndommen beholde Englene, der altid see Guds Aasyn; men Ungdommen skjænke Du, o Gud, en venlig Omsorg, der forhindrer den fra at tabe det Bedste. Vee Den, der besviger Enker og Faderløse, men vee ogsaa Den, der besviger Ungdommen for denne Tanke, om han end gav den alt Andet! Vee Den, der flytter Armodens Grændseskjel, vee Den, der flytter Ungdommens!

Tænk paa Din Skaber i Din Ungdom; thi denne Tanke kommer bestandig igjen, og den skal engang senere hjælpe Dig til at tænke naturligt og bedst om Skaberen, hvorledes nu end Hjælpen nærmere maa bestemmes i Forhold til den Enkelte.

Det er tungt, sige Menneskene, at skille dem ad, som inderligen ere forenede; men hvor langt tungere er det dog ikke, naar de saa skilles ad: Ungdommens Tanke om Skaberen og Skaberen. Denne Bekymring taler det menneskelige Sprog kun lidet om, thi saaledes er ikke blot deres Tale, men næsten Sproget selvkjærligt, det taler kun om deres Anliggender, lidet om Guds, hvis Bekymring Adskillelsen er.

Men hvad er det da, der skiller dem ad? M. T., skulde Du ikke selv vide, hvad det var, der skilte Dig, og skulde ikke saaledes den Enkelte vide, hvad det var der skilte ham fra Gud, om det Adskillende end hos den Forskjellige var høist forskjelligt! Maaskee var det Alderen, der skilte dem ad, at han var bleven gammel, medens Gud altid blev den Samme. At han blev ældre, var jo ikke at dadle, tvertimod er det vel værd at prise, om et Menneske i denne Henseende kjender Tiden og Timen; og Intet er jo modbydeligere end at see den ulykkelige Betler, hvis Øie og Mine bønfaller Enhver om den smigrende Usandhed, at han endnu synes ung; eller den Elendige, der skjøndt fremrykket i Aar endnu styrker sig ved den Løgn, at han har Ungdommen for sig; eller den Hjælpeløse, der intet andet Værn har mod Aarene, end et afmægtigt Ønske om, at han endnu var ung. Den derimod, der kjender Tiden og Timen og Beleiligheden, for ham er vel Adskillelsen mindst paafaldende, og han er vel længst fra at have glemt sin Ungdom, hvilket endog Den har gjort, der Dag og Nat ønsker den tilbage. Om det nu skal lykkes et Menneske saaledes at blive ældre, at han intet Øieblik mærker Adskillelsen, der vil forberede en anden Art Forstaaelse, vide vi ikke; men de Fleste gaaer det vel saaledes, at som de skilles fra hvad der tilhørte Ungdommen, forlade Faderens Huus og Moderens Omsorg, skilles endnu længere fra dem, saaledes skilles de ogsaa fra Gud.

Maaskee blev han altsaa ældre, og med Aarene kom Forstand, og med Forstanden Kundskab, og med Kundskaben Græmmelse, og med den forøgede Kundskab den forøgede Græmmelse. Men som han saaledes udvikledes og dannedes, blev det Eenfoldige ham vanskeligere, og da han uden denne Veiledning vilde raade sig selv, blev Alt mere og mere forviklet. – Maaskee valgte han Tankens Veiledning, og for ikke at skylde Nogen Noget, lod han denne saae sig selv, og den ene Tanke vikle sig ud af den anden, indtil omsider det Uendelige viste sig for ham, og bragte ham til at svimle. Jo mere han stirrede paa det, desto mere tabte Øiet Synskraft til at finde tilbage i Endeligheden. – Maaskee forblendede Lysten ham, Livet forekom ham en Spøg, og han lod Gud sørge i Himlene, medens han valgte Glæden, og lod Begeistringens forgjeves tale om Kamp og Strid, om Mod i Farer, Taalmod i Trængsler, Kjerlighed i Livet, Seier i Døden, Løn i Himmelen, medens han lod hver Dag have sin Lyst. – Maaskee adsplittede verdslig Bekymring for Føde og Klæder hans Sind, saa han hverken gjorde det Ene eller det Andet. – Maaskee underlagde han sig selv under en sørgelig Alvor, der gjorde Livet hernede til en Trældom, Gud i Himlene til en streng Herre, hans Villie til en forfærdelig Lov, og saaledes vandrede han i en Ørken uden at finde Vederqvægelse. – Maaskee var det Synd og Fortabelse, der lagde sig adskillende mellem ham og Ungdommens Tanke om Gud, og Adskillelsens Vrede syntes at gjøre en Forstaaelse umulig. Vi kunne vel udføre dette videre, men hvortil? Naar Adskillelsen er der, da er det jo ikke saa vigtigt at stirre paa Grunden som at sørge over Adskillelsen, der paa saa forskjellig Maade kan vise sig, idet de onde Dage ere komne, om hvilke Prædikeren taler, eller naar *Tilbagetog* skal begynde. Thi som den første Bog i det gamle Testamente er bleven kaldet Fødselen, den anden Udgangen, saa kunde man vel sige, at der er en tredje Bog i Menneskelivet, som hedder Tilbagetog. Da viser der sig en Nødvendighed af, at vende tilbage til, hvad der engang var saa skjønt, men som dog siden blev forsmaaet, forglemt, overseet, besmittet, og hvortil Enhver dog nu med en vis Beskæmmelse tager sin Tilflugt. Og Beskæmmelsen er jo billig, at han, hvilken nu end hans Vildfarelses Vei var, først forsøgte Alt, inden han besluttede sig til at vende tilbage; men var det da ikke en Velsignelse, at man havde Noget at vende tilbage til, var det ikke en Lykke, at den blinde Mand havde et Barn, der kunde lede ham! Og saaledes gaaer man da en liden Stund som en blind Mand, der ledes af et Barn.

Vi dølg ikke, at den Enes Tilbagetog kan være høist forskjelligt fra den Andens, at den Enes kan være en fredeligere Gjenkomst, den Andens en Flugt, hvilken Rædselen forfølger, men det er Prædikeren som siger: tænk derfor paa Din Skaber i Din Ungdom, tænk derpaa for Tilbagetogets Skyld. Selv om Øieblikket, da det maa begyndes, er nok saa forfærdeligt, endog om et Menneske i Fjendskab med sig selv har tilintetgjort nok saa meget af hvad der laae bag ved ham: blot en Erindring af denne Tanke skal altid hjælpe ham noget.

Maaskee var der Den, som bragt til det Yderste kun søgte at samle sin Forbittrelse, sin Vrede i et eneste Lidenskabens Udbrud, og søgte forgjeves hos den Kløgt, der ellers er i Forstaaelse med Livets Tomhed og Intethed, indtil han udbød: o, Verden forgaaer og dens Lyst! men see, da vaagnede dette Ord som en Erindring i hans Sjæl, og med den vaagnede en frelsende Erindring, der endnu kaldte paa ham med Ungdommens Usvigelighed: men Guds Ord varer evindelig. Saaledes hjalp Ungdommens Erindring hvor intet Andet vilde hjælpe, saaledes hjælper den; løser den rugende Alvors Fortryllelse, saa der atter er Glæde i Himlen og paa Jorden; adspredter den travle Bekymrings Taager i gudhengiven Sorgløshed; opløser den onde Møje i stille Forundring over den mørke Tale, at haabe mod Haab; frelser den Fortvivlende fra at see Fortvivlelsen ved den Frimodighed, der Intet forstaaer, ikke Selvanklagens besnærende Paastand, men kun forstaaer Guds Barmhertighed. Maaskee var der Den, som grundede dybt og grundede længe over det Guddommelige, medens han dog stundom selv forstod hvad han udfandt langt simplere end han udgrundede det, indtil han tilsidst, som han sad der tankefuld og grublende, smilede over sin megen Grunden ved at agte paa den Ungdommens Erindring, der tilhvidskede ham det Eenfoldige, og saaledes ved sin Indblanden forvandlede ham den skjønne Alvor til en endnu skjønnere Spøg. Maaskee var der Den, hvis Planer altid skaffede ham Seier og Menneskenes Beundring, medens han dog selv, naar han sammenlignede Udfaldet med Beregningen, altid opdagede en lille Mislighed, indtil han tilsidst, som han stod der streng og herskende, formildedes ved at lytte efter den Ungdommens Erindring, der nynnede det Eenfoldige for ham, og ved at slynge sig ind deri forklarede hans skjønne Alvor til en endnu skjønnere Spøg.

Vi prise ikke Tilbage-toget, som var dette ene Livets Betydning, som var Erindringen Alt i Livet. Formasteligen tale vi ikke ringe om den Sandhed, som den modnere menneskelige Viisdom udgrunder, eller om den Skjønhed, som menneskelig Kunst frembringer, end mindre nedsætte vi Manddommens redelige Gjerning; vi tale kun om Tilbage-togets skjønne Betydning for Menneskets Liv, og tale om, hvorledes det, i Ungdommen at have tænkt paa Skaberen, er Tilbage-togets frelsende Engel.

Saa lad da et Menneskes Gjerning tage ham, hvad dens er, hans Tid, hans Flid; men de fremrykkende Aar, o Gud, bevare Du en Ungdommens Erindring, der bevarer ham Ungdommens Tanke om Skaberen. Vee Den, der adskiller hvad Gud haver forenet; vee Den, der adskiller Manddommen fra sin Ungdom.

Dersom der nu var Den, hvem Betragtningen kun smerteligt mindede om hans Savn, da var det vel usømmeligt og uværdigt for en opbyggelig Tale, ja værst for den selv, om den forblev uden Deeltagelse; thi da var den ikke opbyggelig, havde ikke fundet det Almene, men var bleven bedaaret af det Tilfældige. Det er vel sjeldnere, at et Menneske i Sandhed kan føle dette Savn, og stundom maaskee skuffer han sig selv, skyder Skylden bort fra sig, holder Sjelen hen i Feighed, bedrager den ved gode Forsætter, vælger Savnets Smerte istedenfor Angerens Bedrøvelse. Hvis saa er, da tør jo Talen berolige sig. Om en Saadan ikke vil forstaae sig selv, da haver Talen jo forstaaet ham. Var det derimod et Menneske, hvis Ungdom ingen kjerlig Omsorg havde bevaret ham, var han gaaet ud i Livet fattigere end Armodens Søn, hvem Forældrene efterlod Armod, fattigere end Den, hvem dog Faderen efterlod en Velsignelse, Moderen en Formaning, hjælpeløs, forladt, forladt af sig selv, fordi han ingen Ungdom havde havt: o der er jo dog ingen Ungdom saa gudforladt, at jo Smulerne, naar de samledes omhyggeligen saa Intet blev spildt, ved Guds Velsignelse bleve en overflødig Erstatning, og der var jo ingen Ungdom, hvor kort den end var, saa gudforglemmt, at jo Erindringen eller den dybe og inderlige Sorg efter den mægtede at forynge Den, der aldrig var ung. Thi aandeligt talt er Opfyldelsen altid i Ønsket, Bekymringens Beroligelse i Bekymringen, ligesom Gud allerede er i den Sorg, der er efter ham. Og aandeligt forstod han jo sit Savn, og aandeligt talt længtes han efter Ungdommen. I anden Forstand er Ungdommen kun Forfængelighed og Længselen efter den endnu mere Forfængelighed; »thi Skjønhed er bedragelig, og Deilighed er forgængelig« (Ordspr. XXXI, 30), og det flygtige Sind farer hen med sit stakkede Haab, og Dandsen ender, og Spøgen glemmes, og Kraften svinder, og Ungdommen er forbi, saa dens Sted ikke kjender den mere; men Ungdommens Tanke om Skaberen er en ung Rose, der ikke visner, fordi den ikke kjender Aarets og ikke Aarens Tid, og er Barnets skjønneste Prydelse, og Brudens herligste Smykke, og den Døendes bedste Pynt.

Forventningen af en evig Salighed

II Cor. IV, 17. 18

Siig et Menneske, hvilke Dine Venner ere, og han kjender Dig; betro ham Dine Ønsker, og han forstaaer Dig; thi ikke blot er Din Sjæl jo aabenbar i Ønsket, men ogsaa paa en anden Maade skal han gjennemskue Dig, forsaavidt Ønsket underfundigen forraader ham, hvorledes det staaer til derinde. Medens Du nemlig udtaler Ønsket, da seer han efter, om det lader sig ønske. Er dette ikke Tilfældet, da veed han jo ei blot Dit Ønske, men han slutter ogsaa til en Forvirring i Dit Indre. I denne Forstand har man sagt, at det at ønske er en daarlig Kunst, og Den, der saaledes ønsker, fristes man let til at sammenligne med Den, der af Magelighed griber til Bettelstaven; thi begge leve de af Almisse, begge ere de ustadige, begge have de kun Bønner, begge ere de mistænkelige i Retfærdighedens Øine. Imidlertid lader dog det at ønske sig ogsaa afvinde en skjønnere Side. Hvo har glemt Barndommens ubetalelige Moro: Ønsket, der er lige for det fattige og for det rige Barn! Hvo har glemt hine skjønne Fortællinger fra en svunden Tid, i hvilke det er ligesom i Barndommen, hvor Ønsket er Livets Betydning, og Ønsket en salig Tidsfordriv! Naar det da forundtes en Mand eller Qvinde i hine Sagn at forlyste Sjælen ved Ønsker, da var det Skik og Brug, en hellig Vedtægt, at først ønskede man sig Himlens Salighed. Naar man havde den sikkret, da kunde man ret give sig hen i Ønskets Overgivenhed. Nu det var jo kun en Spøg det Hele; men lader os aldrig glemme, at der i Sandhed midt i Livets Alvor er og bør være Tid til at spøge, og at ogsaa denne Tanke er en opbyggelig Betragtning. Thi Den, der ret er taknemmelig, og ydmygt fatter det Dybsindige, at al hans Travlhed dog, guddommeligt talt, kun viser Misforholdet mellem den og Det, han maa tage til Givende i Livet, han har ogsaa Tid til uskyldig og Gud velbehagelig Spøg – han skal ogsaa vide at ønske. Han fordærver sig ikke Gavens Skjønhed eller den givende Naades Utvivlsomhed ved at bringe sin Fortjeneste i Anslag, han bringer ikke selv Forstyrrelsen med sig, han lærer netop af Gavens Overvættished den glade Stilhed, der ikke er paatrængende med utrættelig Virksomhed, ydmyg endogsaa i Taknemlighed. Som Hedningerne gjøre lange og overflødige Bønner om hvad dog Gud veed iforveien (Mth. VII, 7), saa er det ogsaa en hedensk Feil, altid at være travl, altid trælunden i Alvor.

Det være nu vor Tids Fortjeneste, at den paa mange Maader har vidst at arbeide Ønsket træet, og saaledes at afvænne Sjælen med at ønske; det være dens Fortrin, hvis den dermed har udviklet en redelig Alvor, der til det Gode forsager Ønskernes Svigagtighed. Vi bebreide den ikke, at den har gjort Forestillingen om Ønskets Magt til et Ordspil, dersom den derved ansporer Nogen til at arbeide med egne Hænder istedenfor med Ønskets laante Kraft. Men Ønsket om Himlens Salighed, er dette ogsaa et Ordspil, som Ønsket om Himlens Bistand jo er bleven det for den Letfærdighed, der mener, at man bør stole paa Gud, som man stoler paa Menneskene, naar man nemlig hjælper sig selv, saa gjør Gud Resten. Og dersom Ønsket om Himlens Salighed er bleven et Ordspil, har man da derved villet opflamme Menneskene til at arbeide desto stærkere for at erhverve den? Dette skjønnes ingenlunde at være Tilfældet. Snarere synes den evige Salighed at være bleven, hvad Tanken derom er bleven, et løst og ledigt Ord, stundom næsten glemt, eller fripostigen udeladt af Sproget, eller ligegyldigen sat til en Side som en gammel Talemaade, man ikke mere bruger, men kun opbevarer for Snurrighedens Skyld. Og medens man i gamle Dage fik Himlens Salighed af Guds Naade, saa synes nu ofte Himlens Salighed at være bleven liig et gammelt affældigt Menneske, der i den Mægtiges Huus frister Livet ved et kummerligt Naadsens Brød.

Hvor gaaer da Den hen, der vil overveie, hvilke Følger Forventningen af en evig Salighed har for dette jordiske, bekymrede Liv, med hvem skal han raadføre sig? De borgerlige Forhold kjender Enhver jo i vor Tid tilstrækkeligen, saa lader os, ved et Øieblik at tale om dem, tydeliggjøre os Svaret. Naar man i Staten vil have en eller anden Sag betænkt og overveiet, da sammenkalder man jo ikke Fremmede og Udlændinge, der ved intet Baand ere knyttede til det Lands Skjebne, hvis Velfærd de skulle betænke. Man sammenkalder heller ei løse Mennesker og letfærdige Landstrygere, »der lære ørkesløse at løbe omkring i Husene, dog ikke alene ørkesløse, men ogsaa med Squalder og uforholden Handel« (1 Tim. V, 13); thi Saadannes Betænkninger skulle vel kun »afstedkomme Spørgsmaal« (1 Tim. I, 4) istedenfor at tilveiebringe Svar. Man sammenkalder endeligen ikke Røvere og Ufredsmænd, for at give dem Leilighed til i al Ro at overveie, hvorledes de bedst kunne opæde Landet. Man gjør da et andet Valg; man antager, at en vis Art Bekymring er ønskelig, at det at have sin egen Velfærd saa nøie knyttet til Landets, som muligt, er den bedste Betyggelse for, at Betænkningen ikke skal komme til intetsteds at have hjemme, ligesom Betænkningens Opfinder. Saaledes ogsaa med Overveielser af den Sag, om hvilken vi tale. Dersom Nogen mener, at dette nærværende Liv ikke blot er Arbeidets men ogsaa Lønnens, ikke blot Sædens men ogsaa Høstens; da maa vi overlade ham at følge den Klogskabs Regler, der er i Forstaaelse med hans Livs-Anskuelse. Derimod kunne vi ikke ønske at raadføre os med ham, thi han er jo en Fremmed og Udlænding, der intet Kjendskab har til, ingen Forbindelse vedligeholder med hiint Fjerne, om hvilket vi spørge. Dersom Nogen letsindigen kun og som i Forbigaaende lader sin Tanke vanke om, nysgjerrigt og ustadigen beskæftiget med det Tilkommende, da maa vi overlade ham at søge Selskab og Samvirken med de Ligesindede, »hvis løse Tale kun æder om sig som dødt Kjød« (2 Tim. II, 17). Dersom endeligen Nogen, ligegyldigt af hvilken Grund, lever i Strid med hiin Tilkommelse, saa han ikke blot er uvidende som den Fremmede og Udlændingen, ikke blot letsindig som hiin eventyrlige Tanke-Ridder, men af al Magt vil have den tilintetgjort, da var han jo dog vel mindst skikket til at sidde i Overveielserens Raad. Man vælger da anderledes; man antager, at Bekymringen ikke blot ikke gjør et Menneske partisk, men netop gjør ham duelig til at betænke; man antager, at det, at hans Velfærd nøie er knyttet til hiin Tilkommelse, netop gjør ham berettiget. Den derfor, der eier Liggendefæ i Himlen, og hvis Sjæl er hos Skatten; Den, der her paa Jorden erhvervede Venner, som kunne modtage ham

hisset; Den, hvis Tanke er gaaet forud og gaaer forud, at berede ham Sted; Den, hvis Bekymring imødeser en Forklaring, som Livet negter; Den, hvis Længsel holder den Elskede fast og ikke slipper ham i Døden; Den, hvis Sorg vedbliver at følge den Døde til Graven; Den, hvis Følelse vilde oprøres ved det Forfærdelige, at man slog ham en Streg over Himlens Salighed, oprøres mere end Borgeren, naar man af Jorden vil udlette det Land, hvis Søn han er: enhver Saadan er en god Borger, en Velsindet, hos hvem den Spørgende tør vente Veiledning og Bistand, Spørgsmaalet Besvarelse.

Men maaskee have vi grebet den hele Sag feil an; maaskee er Himlens Salighed Noget, der i den Grad følger af sig selv, at det er en Daarlighed, naar man taler om, hvad deraf igjen følger. Saligheden følger af sig selv, af den følger igjen Intet; lader os derfor ikke spille Tiden ved først at gjøre det tvivlsomt, der følger af sig selv, og da at berolige Tvivlen, hvorved man dog aldrig opnaaer den Sikkerhed, som naar man lader det følge af sig selv, og endeligen sinker sig selv ved Efterfølgerne af Tvivlens Bekymring. Men hvad enten den nu følger af sig selv eller ikke, denne Betragtning negter dog ikke, at Himlens Salighed er et Gode, og kan kun forsaavidt misbillige Ønsket derom, som Ønsket allerede er en Art Bekymring, hvilken ikke behøves, da Saligheden kommer af sig selv, enten man ønsker den eller ikke; og Ønsket har i Grunden ethvert Menneske, kun henlede den Enkelte ikke Opmærksomheden paa, at han er ønskende; thi saaledes er ogsaa ethvert Menneske aandende, men derfor netop er det Daarlighed, om den Enkelte vilde sætte sig hen og frydes ved at han kan aande. M. T., lad os et Øieblik tale daarligen, eller rettere lad os endnu et Øieblik vedblive at tale daarligen; thi Du mærker dog vel allerede, at denne Tale er Daarskaben nær ved sin megen Kløgt. Lad os da daarligen antage, at Gud i Himlene var som et svagt Menneske, der nu engang ikke kunde føre det over sit Hjerter, at nægte Nogen den evige Salighed, enten han begjerede den eller ikke, ja saa svag, at han ligesom paanødte Enhver den, enten han ønskede den eller ikke. Et saadant svagt Menneske sees vel stundom i Livet. Han eier et eller andet Gode, og i den mindre Kreds, der er Gjenstand for hans Omsorg, er det Alle vitterligt, at han i sin Tid uddeler det til Alle. Det Gode faae de da Alle, deri ligger det Fælleds; men Forskjellen, hvilken er denne? Nogle af dem forhærde sig i Ligealdighed, spottede næsten den svage Mand i deres Hjerter; ubekymrede om ham passe de deres egne Ting, fritage sig selv for enhver forudgaaende Bekymring, om de gjøre sig det værdige, og ikke tage hans Godhed forfængelig; fritage sig for enhver efterfølgende Bekymring, om deres Taknemlighed paaskjønner Giveren og Gaven. Andre derimod gjøre sig Modtagelsen tvivlsom i Ønskets Form, og om de end ikke mene at fortjene Gaven, saa er deres Sind og Velvillie dog til hiint Menneske, af hvis Godhed de modtage den; og see de end, at Godheden er Svaghed, da skjule de det for ham og for sig selv, mene sig berettigede og forpligtede til at handle saaledes, fordi Taknemlighed er det eneste Udtryk, der betegner deres Forhold til ham; thi en Gave er det, og en Gave bliver det. Dersom det forholdt sig saaledes med Modtagelsen af Himlens Salighed, m. T., hvorledes vilde Du ønske at modtage den? Kunde Du ønske at modtage den, som hine første modtog den jordiske Gave? Om Du end meente at have Din Salighed nok saa sikker, Du vilde dog føle en dyb Beskæmmelse, hver Gang Du sammenlignede Dit Liv med Deres, hvem Bekymringen om denne Sag Tid efter anden udfyldte mangt et Øieblik, mangan en Stund, hvad enten det nu var Ønsket der beskæftigede dem, eller Hjertet der bevægedes i Taknemmelighed, eller Sindet de dannede til, efter bedste Indsigt og af al Formue, at være Giveren velbehageligt, og hvorved de forberedte Overgangen. Thi en pludselig Overgang er et forfærdeligt Vovespil; man har stundom udmalet, hvor forfærdeligt det maa være for den Berusede pludseligen at vaagne op i Tankens Forvirring; man har skildret den Rædsel, der maa have grebet den rige Mand, da han opvaagnede i Helvede; men dersom det var saaledes med Himlens Salighed, at et Menneske, i det Øieblik han udaandede sit sidste Suk, vaagnede til denne, et Menneske, hvis Tanker havde været saa fjerne fra den som Afgrunden er fra Himlen: mig tykkes, at dette Menneske maatte døe igjen af Beskæmmelse, maatte ønske sig bort igjen, fordi Himlens Salighed og hans Uværdighed ikke kunde fordrages med hinanden; mig tykkes, at dette Menneske maatte føle sig ulykkelig som Den, der i et fremmed Land blot ønsker at forlade det.

Vi have talet daarligen, men selv da har det jo viist sig, at Tanken om Himlens Salighed ikke tør vorde et Menneske ligealdig. Hvorledes skulde da Saligheden vorde Den ligealdig, hvem Talen ikke behøver at vove sig ud efter indtil Tankeløshedens yderste Grændse, men hvis Sjel er vel dannet til at høre Alvorens alvorlige Ord, »at Gud ikke lader sig spotte« (Gal. VI, 7); hvis Sjel er forberedt ved at betænke, hvad der vel ganske vilde overvælde den Forvirrede, »at Ingen kan tjene to Herrer, da han maa hade den ene og elske den anden« (Mth. VI, 24); hvis Sjel er fuldt opvaagnet af Søvn til at forstaae, hvad der vel vilde styrte Nattevandreren i Afgrunden, »at Kjærlighed til Verden er Had til Gud!« (Jac. IV, 4). En Saadan har jo Aandens Sands til at væmmes ved, at Himlens Salighed, trods sin Herlighed, skulde være en Narrestreg, Forstandens Modenhed til at fatte, at Himlens Salighed, saa lidet den tages med Vold, ligesaa lidet indfries som et Pant i Legen; en Saadan har jo Tid til at betænke det ene Fornødne, Hjerter til at ønske Himlens Salighed, Alvor til at forsage letsindige Tankers Leflen, Frygt og Bæven i Sjelen til at forfærdes ved Tanken om at bryde med Himlen eller tage den forfængeligt. Men da skal Tanken om denne Salighed heller ei være ham spildt, Ønsket ikke være forgjeves, Bekymringen ikke ufrugtbar Møie, Bønnen ikke uden Velsignelse, som Liliens Uvirksomhed, der den ikke spinder, som Fuglens Uforsynlighed, der den ikke sanker i Lade; Arbeidet ikke være uden Vinding, om han end ikke fortjener Himlens Salighed, men kun vorder skikket til at arve den, ved Aarvaagenhed i Forventning. Og denne Sysselsættelse skal tillige vorde ham til Vinding for dette Liv, og Følgen af denne Forventning vorde ham til Velsignelse i Tiden; thi Forventningen af en evig Salighed formaar, hvad ellers synes umuligt, at være to Steder paa eengang; den arbeider i Himlene og den arbeider

paa Jorden, »den tragter efter Guds Rige og hans Retfærdighed og giver det Øvrige som en Tilgift« (Mth. VI, 33). Gjør Forventningen ikke dette, da er den svingagtig, en syg Sjels Underfundighed, der vil liste sig ud af Livet, ikke en sund Sjels oprigtige Nærværelse i det Timelige; da er den ikke Forventning af det Evige, men Overtro paa det Tilkommende, da hviler Mennesket ikke i det Eviges Tilforladelighed, men gjækker sig selv med det Tilkommendes Mulighed, der kun fængsler som Opløsningen paa en Gaade; da er Forventningen en indsmigrende Higen, der ikke har raadført sig med Alvoren om Opfyldelsens forskellige Afgjørelse; thi jo dybere Alvoren fatter Adskillelsens Angst, naar denne dog ikke tilintetgjør Ansvarret og tvinger Sjelen til ligesom at gjøre Opbud, desto sandere er Forventningen.

Forventningens Følge er da en dobbelt; men lader os denne Gang blive staaende ved Overveielsen af den Følge, som angaaer det nærværende Liv, lader os i Overveielsen bestandigen have de forelæste apostoliske Ord for Øie, medens Tanken hviler sig paa Tilkommelsens bekymrede og mægtige Vidne, Apostelen Paulus; og saaledes lader os tale om:

Forventningen af en evig Salighed med Hensyn til denne Forventnings Betydning for det nærværende Liv.

Forventningen af en evig Salighed skal hjælpe et Menneske til at forstaae sig selv i Timeligheden. Ofte priser man og med Føie Erfaringens prøvede Blik, at det ganske anderledes formaaer at hjælpe En til Rette i Livet end Ungdommens, der er i Indbildningens Tjeneste, skuffet af Sjelebedrag, klartskuende paa Afstand, medens dog dets bedragerske andet Syn ikke udholder lagttagelsens Eftersyn. I Modsætning til Ungdommens Overilelse er det da Erfaringens Fortrin, at den er stærk i den stykkevise Betragtning. Netop derfor er den vigtig som Veileder i Livet; thi Livet i Timeligheden er stykkeviist og som en mørk Tale, hvilken forstaaes bedst, naar den forstaaes lidt efter lidt. Erfaringens Fortrin er det, at den altid har et Maal, hvormed den maaler, et Maal, hvortil den stræber, og idet den inddeler Endelighedens Udstrækning, veed den bestandigt at udmaale det Enkelte, og idet den gaaer ud fra det Visse, beregner den det Uvisse. Den veed at gjøre Overslag, at bestemme Veiens Længde og Tiden, den har en Maalestok for Kraften og Udholdenheden, for Modstanden, for Farer og Besværligheder, og alt eftersom Livet griber begunstigende eller forstyrrende ind, veed den at hjælpe sig; bliver ikke let overrumplet, og selv om den gjør det, samler den sig snart og maaler atter. Saaledes gaaer maaskee mangt et Menneskeliv hen, virksomt i Timelighedens Tjeneste, men tilhører ogsaa ganske Timeligheden. Hvis derimod et Menneskes Sjel er forventende en evig Salighed, da vil denne Forventning vel et Øieblik forstyrre ham, den vil bringe ham til at forsmaa Erfaringen, da dens Maal er ham for ringe, dens Maalestok er ham for lille. Men Ungdommens Fremfarenhed og Indbildningens Kæmpeskridt ville heller ei hjælpe ham, og dog kan han ikke være uden Maal og Maalestok; thi et Liv uden dette er trøstesløst og forvirret. Dog Den, der kun har Timelighedens Maalestok, han gaaer under med Timeligheden, og holder maaskee end ikke ud med denne. Om Ens Liv end gaaer stille og fredeligere hen, der kan dog indtræde Begivenheder, hvilke Erfaringen ikke udtømmer. Hænder dette ham, da er han Fortvivlelsens Bytte. Og paa den anden Side, lykkes det ham end at slippe igennem Livet, uden at nogen saadan Tilskikkelse gjør Indsigelse mod hans Beregning, da er han, hvis han intet Høiere lærte i Livet, dog et Timelighedens Barn, for hvem det Evige ikke er. Vedligeholder derimod et Menneske hiin Forventning i sin Sjel, da har han et Maal som altid er gyldigt, en Maalestok som altid er gyldig og gyldig i sig selv; ved dette Maal og ved denne Maalestok skal han altid forstaae sig selv i Timeligheden. Som Lykke og Medgang, Menneskenes Gunst, Seier og Vinding ikke skal franarre ham hans Maal og give ham Forfængelighedens falske Maal deristeden, og lære ham vildt at glæde sig som den der ikke har Haab, saa skal heller ei Sorg og Lidelses Falskmaal lære ham at sørge fortvivlet som Den, der ikke har Haab.

»Thi vor Trængsel, som er stakket og let, skaffer os en over al Maade stor, evig Vægt af Herlighed.« Disse ere Apostelens Ord, som vi have forelæst. M. T., dersom Du aldrig havde hørt Paulus' Navn nævne, dersom dette Navn saa langtfra at være, hvad det er blevet Dig fra Din tidligste Barndom, ærværdigt og helligt, var Dig ubekjendt, tænk Dig dette, og tænk Dig da, at disse Ord bleve Dig forelagte med den Anmodning, deraf at slutte, hvorledes vel den Mands Lod maatte have været, der kunde give Livet paa Jorden og Saligheden hisset et saadant Vidnesbyrd. Du vilde da vel prøve Ordene, Du vilde lade dem lyde sammen med Andres Vidnesbyrd om Livets Nød og Evighedens Herlighed, og da vilde Du vel slutte, at denne Mand havde levet temmelig stille og uforstyrret i hæderlig Ubemærkethed, fjernet fra Livets store Afgjørelser, vel ikke ganske uden Fortrolighed med den Lidelsernes forborgne Viisdom, der er for de Indviede, men dog heller ei forsøgt i den yderste Prøve, i jordisk Nøds, i sjelelig Anfægtelses Livsfare. Dersom det forlangtes af Dig, at ombytte dette Udsagn med et lignende, da vilde Du maaskee benytte et ikke ubekjendt Vers, hvilket vi dog ikke her kunne anføre, da det er i et fremmedt Sprog; men de lykkeligt valgte Ords skjønne Mening er omtrent denne: at Jorden er skjøn nok som Bedested for Den, der venter en Evighed, men ikke skjøn nok til derover at glemme, at man dog kun er underveis. Og denne Udvikling vilde vel tilfredsstille Dig selv og de Andre – tænk Dig, at der i samme Øieblik traadte en Mand til, som sagde: disse Ord ere af Apostelen Paulus, og som nu fortalte Dig, hvad vel Ingen behøver at fortælle Dig, at denne Mand var bleven standset paa Forargelsens

Vei, og altsaa vel var forsøgt i Sjælens Livsfarer; at han har været henrykket i den tredie Himmel, og altsaa vel fristet til at fatte Afsmag for Jordlivet; at han har vidnet med en Begeistring, saa han syntes Tilhørerne en Rasende; at han i 40 Aar omtumledes i Verden, uden vist Sted, fredløs og priisgiven, Jøder en Forargelse, Græker en Daarskab, udskrudt af Verden, i Livsfare, i Hunger, i Nøgenhed, i Fængsel, og at han endeligen blev henrettet som en Forbryder – vilde Du da ikke studse, vilde det ikke svimle for Dig, fordi Din Maalestok ikke kunde frembringe et saadant Forhold! Lad Ungdommen forsøge sig derpaa! Ja Ungdommen er hurtigt tilskyndet til Beundring, og dens Begreb ikke mindre hurtigt; naar den faaer et rundt Tal, da er den snart ved Maalet, og iilsom til at lægge sammen. Om den end begeistres ved Tanken om Paulus, o, dens Begeistring forstaaer ham ikke, og bedrager kun sig selv. Lad Erfaringen stave sig frem, den vilde vel sige: et saadant Liv er jo en evig Trængsel, ikke til at udholde – en evig Trængsel, er dette den oplysende Fortolkning til Textens Ord: vor Trængsel som er stakket og let? Og dog var vel Paulus ikke uden Maal og ikke uden Maalestok, thi Evigheden var hans Maal, og dens Salighed hans Maalestok. Naar da Trængselens Uveirssky begyndte at staae stille og true med Forfærdelse, naar Sjelen vilde forsmægte af Frygt og angstfuld Forventning, da tænker jeg, hvis vi tør tale saaledes, da tog han Maalestokken, prøvede sig frem, og see, Trængselen var stakket og let. Naar Menigheden foer vild, naar falsk Lærdom og menneskelig Ustadighed sammenfygede Meninger, saa Sandhedens Vei blev ufremkommelig, og der intet Maal var, da var Himlen hans Maal. Naar han selv sidder i Fængsel, naar Vildfarelsen voxer og trives, medens han Intet formaaer, naar hans Virksomheds Maal er Erfaringen en Daarskab, fordi det gaer tilbage, da er Himlen hans Maal. Naar Lidelsens Grad berøver Sjelen Fatning, da tænker jeg, da tager han sin Maalestok frem, og see, den bliver stakket og let, medens den vel var bleven ikke til at udholde, hvis han havde søgt Veiledning hos menneskelige Trøstegrunde. Naar Livets Byrde hviler tungt paa ham, naar Tanken lægger de forbigangne Dages Byrde dertil, og han næsten segner under Vægten, naar Erfaringen for længst har opgivet Maalet og er villig til at erklære ham for »den Elendigste blandt Mennesker« (1 Cor. XV, 19), naar selv den ellers Gudhengivne ingen anden Trøst har end »det Ønske, at hans Ulykker alle tilsammen maae lægges paa Vægtskaalen for at veies (Job VI., 2), ingen anden Lindring end det at vide, hvor tung Byrden er: da veier Paulus paa den, og see, den bliver let; thi Himlens Salighed er en over al Maade stor og evig Vægt af Salighed, og han var kun da den Elendigste, naar han »haabede alene for dette Liv« (1. Cor. XV., 19). Erfaringen forstaaer sig jo paa Maal og Vægt, men hvad formaaer den; den formaaer neppe engang at løfte de apostoliske Lidelser for at lægge dem paa Vægtskaalen, men Paulus forstaaer, at Himlens Salighed har en evig Overvægt. Erfaringen veed jo at trøste paa mange Maader, men over al Maade veed kun Himlens Salighed at trøste. Erfaringen veed jo længe at hitte paa Glæde for den Bekymrede, men en Glæde over al Forstand kjender den, som naturligt er, ikke. Erfaringen kjender alle det menneskelige Hjertes mange Paafund, men en Fryd, der ikke opkom i noget Menneskes Hjerte, kjender den ikke. Og dog er det Liv, som er uden Maal og Maalestok, trøstesløst og forvirret, og dog er det Liv, hvis Erfaring ikke endte med at sande, at Erfaringen ikke strækker til, kun et Løb paa det Uvisse, der fortabes i Vildsporet, en Fegten i Luften, som Vinden henveirer, en Skrift i Sandet, hvilken Havet udsletter. Den, der har erfaret dette, han vil vel søge et Maal, der altid er gyldigt, en Maalestok, der altid er gyldig. Og Forventningen af en evig Salighed er en Tilflugt i Nøden, en Fæstning, Livet ikke kan indtage med sin Storm, en Anviisning, hvilken Nød og Lidelser ikke kan udslette; og Samlivet med denne Forestilling nærer et Menneske stærkere end Moderens Melk det diende Barn, og fra denne Forestilling vender han atter styrket tilbage, meest styrket netop da, naar hans Stræben ikke er at vænne sig fra, men vænne sig til denne Næring.

Naar Livets Fordring overskrider Erfaringens Forstand, da er Livet forvirret og trøstesløst, hvis ikke Forventningen af en evig Salighed ordner og beroliger. Naar det fordres af den rige Yngling, at han skal gaae hen og sælge alt sit Gods og give det til de Fattige, da veed Erfaringen ikke at hjælpe; thi en Deel deraf er jo ikke Fordringen. Og dersom der var Den, af hvem det ikke fordredes, at han skulde sælge Alt for at vorde fuldkommen, da hans Besiddelse var af den Beskaffenhed, at neppe Nogen vilde afkjøbe ham den, hvad veed Erfaringen saa? Og Den der ikke behøver først at skulle begrave de Døde, fordi de forlængst ere begravne, men Sorgen kun forøget med Aarene, hvad Erstatning har Erfaringen for ham, hvis det ikke trøster ham, at der jo altid fødes flere end der dør? Og dersom der gives en eensom Smerte, som jo nager dybest; fremmed Erfaring skal ikke trøste den, thi den hører jo ikke Skriget, og selv om det hørtes, man skal ikke altid kunne bedømme Smertens Størrelse efter Skrigets; den egne Erfaring skal ikke hjælpe den, thi derfor var det jo Skriget forstummede, fordi Smerten ikke blev forstaaet. Og Den hvis Mund var bunden som end ikke Oxens er det, naar den dog tærsker Sæd til Andre; og Den hvis Sjæl var bekymret, om han end glædede Andre; og Den »hvis Læbers Gadedør var lukket« (Præd. XII, 4), om han end vidste, at hans Ord vilde flokke Mængdens Nysgjerrighed om ham, men neppe vinde ham Smertens Deeltagelse – hvorledes vil Erfaringen trøste ham? Men Forventningen af en evig Salighed trøster over al Maade. Der er en Taarernes Pagt med Gud, og denne Pagt sees ikke, høres ikke uden af Den, som skuer i Løndom og forstaaer langt fra, men den er i Pagt med Saligheden hos den Gud, der skal aftørre Taarerne. Og der er et Lidelsernes Samfund med Gud, hvis Hemmelighed er Forvisningen om en evig Salighed i Fortrolighed med Gud. – En evig Salighed hisset; m. T., spørger Du, hvori den bestaaer, og hvad den skal bringe? Er det Dig ikke nok at den allerede her formaaer at gjøre Trængselen stakket og let, at den formaaer at sammenføie Din bekymrede Sjæl med Glædens Inderlighed, uadskilleligt som Alt, hvad Gud har sammenføiet, frugtbart, som den Pagt, Gud selv velsigner?

Forventningen af en evig Salighed skal forlige ethvert Menneske med sin Næste, med sin Ven, og med sin

Fjende i Forstaaelse af det Væsentlige. Barnet vil have Alt, hvad det seer, og Ungdommen er ikke stort bedre, vil at Alt skal rette sig efter den, og hele Verden føie dens Ønsker; men Erfaringen veed at skifte og dele, skiller mellem Mit og Dit, giver Keiseren hvad Keiserens er, Næsten hvad hans er, Fjenden hvad ham tilkommer, og bevarer sit Eget. Derfor prise vi Erfaringen, at den saaledes ordner Livet, der i Timelighedens Land gaaer hen i idel Vexelvirkning. Saaledes benyttes maaskee mangt et Menneskeliv, utrættet, indtil det ender med Timeligheden. Men gaaer det saaledes hen, da er et saadant Liv ogsaa kun kummerligt, hvormeget det end opsminkes; smaaligt, hvad enten det var beskæftiget med Millioner eller med Penninge; ynkværdigt som Barndommens Leeg, hvis den skulde være Alvor. Tegner det til, at Menneskenes Liv vil gaae saaledes hen, da er det allerede en Lykke, om Nød og Fare afbryder denne eensformige Tryghed, i hvilken det Bedre og Ædlere synker i Dvale som ved en Fortryllelse. Naar den fælleds Fare staaer for Alles Dør, naar den almindelige Ulykke lærer Menneskene Sammenhold og indprenter dem Forsonlighed, da er det vel seet, hvorledes de forligedes i Forstaaelsen af det Samme, og hvorledes denne Forligelse gavnede de Forenede og gavnede den Enkelte. Men naar Faren er ophørt og Ulykken dragen over, da vender man kun altfor snart tilbage til den gamle Leveviis, og den ved Nøden fremtvungne Forligelse bærer stundom i sig Spiren til en dybere Adskillelse, end den var, som ophævedes. Og om end hiin Forligelse kaster en forskjønnende Glands over et Afsnit af de Enkeltes Liv, da tilhører den dog egentligen ikke dem, men Betragtningen og Betragteren, der arver den, indtil ogsaa Fortællingen derom er glemt. Om det da end er skjønt at see derpaa, et saadant Liv er Timelighedens, er Timelighedens Frugt men ogsaa Timelighedens Bytte, og det Høieste, man kan sige derom, er, at det var et skjønt Øieblik. Men dette Timelighedens skjønnede Øieblik er dog i Sammenligning med Evigheden kun som det uægte Metals korte Sølvblink. Den derimod, hvis Sjel er forventende en evig Salighed, han har altid nærværende hos sig Det, der ved sig selv er gyldigt, og mod hvilket alt det Smaalige viser sig som det Smaalige; han er bestandigen paavirket af Det, hvis Eftertragten ikke bringer ham i Strid med Nogen eller med noget Jordisk, hvis Besiddelse ikke udelukker nogen Anden. Det Jordiske kan han nemlig tabe, og hvis han taber det paa den rette Maade, da skal Tabet gjøre det Vanskelige lettere, at en Kameel gaaer igjennem et Naaleøie; og udelukke Nogen skal han ikke ville, hvis han selv ret er bekymret.

»Idet vi ikke ansee de synlige Ting, men de usynlige; thi de synlige ere timelige, men de usynlige ere evige.« Disse ere Apostelens Ord, hvilke vi have forelæst; og saaledes maa vel ogsaa Fremgangsmaaden være. Medens man ellers lader Himlens Salighed staae hen for hvad den nu engang kan være, var det vel bedre, at gjøre saaledes ved de jordiske og timelige Ting, lade dem gaae for hvad de ere, og ikke ansee dem. Thi Den, der anseer det Timelige, han skal vel efterhaanden gjøres udelig til at agte det Evige, og Den, i hvis Øine det Jordiske bliver anseeligt, han skal vel efterhaanden tabe Evne til at skatte det Himmelske. Men de synlige Ting ere timelige; og det Timelige er ikke blot forgængeligt, men er ueens med sig selv, og derfor maa det opløses og kan ikke bestaae. Derfor volder Skatten den Gjerrige Smerte medens han samler den, Smerte medens han besidder den, Smerte naar han skal forlade den; derfor adsplitter den Ødsle uden Glæde, hvad den Karrige gemmer uden Glæde; derfor sprænger den nye Viin de gamle Læderflasker; derfor udsletter Glemsel de forfængelige Idrætter, ja selv den megen Møie og Kummer, ved hvilken et Menneske mener sig at blive betydningsfuld; derfor fortærer Tiden jordisk Kjærlighed og selv det Had, der, afmægtigt som det er, vil trodse sig ind i Evigheden. Men Den, der vender sig bort fra det Timelige til det Evige og er bekymret om sin Salighed, han er forligt med sig selv og forligt med Alle; thi det Evige er altid enigt med sig selv, og dets Enighed udelukker kun hvad der udelukker sig selv.

Dog »bekymret om sin Salighed« - er denne Forventning ikke en ny Byrde man paatager sig, istedenfor at være det evige Lægemedel, der heldbreder al Sygdom, selv naar den er til Døden? Stundom valgte Menneskene vel en anden Art af Vished end denne Bekymringens. De angave enkelte Kjendtegn, opstillede Betingelser, og ved disses Hjælp vare de forvissede om Saligheden, som man er forvissat om, at det er til, man holder i sin Haand. De mærkede ikke, at denne timelige Forvisning netop var Skuffelsen; de mærkede ikke, at »de hang Evigheden i en Spindelvæv;« de mærkede ikke, at det var en Fugl i deres Haand, de havde fanget, en Fugl, der vilde til at flyve. Men medens de over den megen Vished mere og mere forskærtsede Himlens Salighed, vandt de - Ret til at lade Bestemmelserne være afgjørende for Andre, Ret til at udelukke Andre. Lad dem beholde denne Ret; det var jo dog i Sandhed den sørgeligste Misforstaaelse, om et Menneske i sin Iver for at udelukke Andre dyssedes saaledes, at han end ikke drømte om, selv at være udelukket. Hvad Under da, at Timeligheden atter blev lyst i Hævd, at Had og Vrede, og jordisk Forkjærlighed, og verdslige Hensyn atter trængte sig ind i Evigheden til at gjøre den ueens med sig selv og splidagtig! Hvo forfærdes ikke over en saadan Forvendthed, jeg for min Deel har altid forgjæves søgt at forstaae den!

Men lader os dog alvorligen betænke denne Sag; thi Himlens Salighed er og bliver dog den Afgjørelse, der afgjør Alt; ja selv om Bekymringen ikke skaffede et Menneske den ydmyge Indgang, det er dog værd at beflitte sig paa den, at der maa være et Inderste, et Helligste i Sjelen, hvor Bevidstheden trækker sig tilbage, lader Verden fare, slutter sig i sig selv, forliger sig med sig selv, og derved med Livets Forskjelligheder, et Indelukke, hvor Endelighedens Tanker, forsaavidt de formasteligen ogsaa ville trænge sig herind, findes hver Morgen nedstyrtede som Dagens Billede for Foden af Pagtens Ark, for den Bekymrings Ophøiethed der ene er bekymret om det i sig Gyldige, hvad den Forventning ikke er, der triumpherende vil drage ind i Himlen, og at dens festlige Indtog skal være afgjørende for Andre.

Forsaavidt hiin sørgelige Misforstand, »der blev et Rov for verdslig Viisdom« (Colos. II, 8), laae i, at den

knyttede Himlens Salighed til endelige Betingelser, kunde det maaskee atter ved en Misforstaaelse synes, at den Letsindighed, den sorgløse Dumdristighed, der ikke besværes af nogen Betingelse, var at foretrække. Imidlertid er dette saare langt fra, og vi bleve jo enige om, at Enhver, der ingen Bekymring har, eengang for alle er udelukket fra at betænke en Sag, til hvis Overveielse kun Bekymringen aabner Adgang. Hiin Misforstand var da ikke, at man antog Betingelser, men at Bekymringen for at udfinde disse blev saa hurtigen beroliget, at den Enkelte endog vandt Tid og Leilighed og Sind til at afgjøre Spørgsmaalet for Andres Vedkommende. Og dog saasnart Bekymringen ophører, er den Enkelte, hvem dette hænder, udelukket fra Overveelsen. Den der derimod i Sandhed er bekymret, han fatter vel, at der maa være en Betingelse, men denne vil han aldrig endeligen kunne udgrunde; thi en endelig Udgrunden vil Bekymringen forhindre. Selv naar han har tænkt meest derover, maa han dog tilstaae, at han ikke paa endelig Maade kan afgjøre, hvilke Betingelserne ere; thi Bekymringen tager netop Endeligheden fra ham. I Alt, hvad han udfinder, vil der være en Uvished tilbage, og denne Uvished nærer Bekymringen, og Bekymringen nærer Uvisheden. Denne Uvished kan udtrykkes saaledes, at han forventer den evige Salighed af Guds Naade. Men Guds Naade forventer han igjen ikke i Kraft af nogen endelig Betingelse; thi da er den ikke Naade, og da vil ogsaa snart Bekymringen forvandle sig til jordisk Tryghed. Hvis han nu saaledes bestandigen er bekymret, men ogsaa bestandigen frelst i Naaden; hvis han indseer, at det, at Bekymringen ophørte, var et sørgeligt Tegn, hvorledes skulde han da nogensinde faae forfængelig Sikkerhed nok til at afgjøre dette Spørgsmaal for en Anden?

Dog sæt ogsaa, at der vare visse Betingelser, hvilke man nøiagtigen kunde angive i Ord, og efter hvilke den iagttagende Tanke kunde prøve, hvorledes den Enkeltes Tilstand var, hvorledes skulde han dog, hvis han atter var bekymret, og hvis han ikke er det, da tager han jo Alt forfængeligt, hvorledes skulde han da nogensinde med endelig Vished kunne afgjøre, om disse Betingelser vare tilstede hos ham? Disse Betingelser være nu Gjæringer, bestemte Forestillinger, Stemninger, hvo kjender dog sig selv saa nøie, at han paa sit eget Ansvar turde borge sig for, at disse vare tilstede hos ham netop saaledes som de skulde være, ikke uægte Børn af tvivlsom Herkomst! Hvo kunde gjøre det, hvis han i Sandhed var bekymret, og hvo maatte ikke, hvis han for Alvor vilde betænke det, i Sandhed blive bekymret! Men er der saaledes bestandigen en Uvished tilbage i hans Sjæl, formedelst hvilken han tyer til en Naade, hvorledes skulde det falde ham ind at ville afgjøre det om Andre; thi førend man begynder derpaa maa man jo dog først have sig selv ganske sikker. Men Den, der ved en Naade er ganske sikker, hvad vi jo ville ønske den Enkelte, han er, menneskeligt talt, aldeles usikker.

Lader os et Øieblik tale i et Billede, og ved Billedets Ufuldkommenhed vende Opmærksomheden hen paa det evigt Gyldige, hvorom vi tale. Der findes stundom i Krigshæren en lille udvalgt Flok, der kaldes den u dødelige Skare, og det ansees af Krigeren for en stor Hæder at optages i den. Sæt nu, der var et Menneske (vi vide det jo vel, at dette var en sørgelig Forvildelse, der vel aldrig er forekommen, og gid aldrig nogen lignende Forvildelse maatte forekomme), hvem Optagelsen i denne Skare beskæftigede ligesaa meget, som det at arve Himlens Salighed bør bekymre Enhver. Betingelserne vare tilstrækkeligen bekjendte; der fordredes Udmærkelse i Krig, men tillige et vist Ydre, en bestemt Væxt, Skabning o. s. v. Han vilde da prøve om alt dette passede paa ham, ikke i Almindelighed, ikke skjødsløst, thi dertil var han for bekymret, og han vidste, at blot der manglede det Mindste, blev han ikke optagen. Og dette, om der manglede Noget, eller om Alt var tilstede i det rette Forhold, skulde Hærføreren afgjøre ved sit Skjøn. Ved sit Skjøn; thi alle Betingelser kunde jo være tilstede enkeltviis, men frembragte ikke i Forening den ædle Overeensstemmelse, der betingede Optagelsen. Dette Skjøn tænker jeg skulde vel blive ham Bekymringens Uro. Sæt imidlertid, at han vidste sig fuldkommen sikkert, men vi glemme ikke, at han var ligesaa bekymret for denne Optagelse, som det bør sig et Menneske at være bekymret om Himlens Salighed. Der stod endnu en Vanskelighed tilbage. Optagelsen kunde ikke skee i samme Øieblik, han maatte vente nogle Dage. Hvad kunde der ikke hænde i disse Dage? Og om end disse vare forløbne uden noget Uheld, selv i det Øieblik han traadte ind i Hærførers Pallads, han kunde jo snuble – mon en Saadan vilde have Tid og Leilighed og Sind til at gaae omkring og betragte de andre Mennesker, for at see, om de egnede sig til at optages i hiin Skare? Mon han ikke med dyb Bekymring vilde fatte, at det, at have været ganske nær ved at vorde optagen, endnu er en Udelukkelse? Vilde han ikke med dyb Bekymring fatte dette, hvis han var ligesaa bekymret om Optagelsen i hiin Skare, som ethvert Menneske bør være bekymret om at arve Himlens Salighed?

Dog om end et Menneske kjendte Betingelserne, indtil Punkt og Prikke, og fattede, at de utvivlsomt passede paa ham (lader os antage dette) – saa var der jo for ham Tid og Leilighed og Sindsro til at afgjøre Spørgsmaalet for Andre. Hvorledes? Er da Himlens Salighed ikke saa stort et Gode, at det ingen Tilvæxt behøver ved noget udvortes Forhold? Den, der besidder Saligheden, han kan jo dog hverken ønske at blive mere salig ved nogen uvedkommende Tanke, eller ønske at forstyrres af nogen uvedkommende Tanke. Naar da et Menneske, der mener sig sin Salighed sikkert, desuagtet betænker noget Saadant, da viser det netop, at han ikke betænker Saligheden; og denne anden Tanke gjør vel, ligesom Bevidstheden om den gode Gjærning gjør at man har Lønnen borte, gjør vel at man har Saligheden borte. At udelukke Nogen skulde da vel neppe Den ønske, der selv var bekymret; men skulde han maaskee, som det stundom høres, være medlidende nok, til at ønske en Anden optagen? O, spar Din Medlidenhed til en bedre Leilighed, og hvis Du da kan gjøre noget for et Menneske, da gjøre Du det, beskæmmet som det sømmer sig, thi vi ere alle unyttige Tjenere, og selv vore Velgjæringer ere dog kun menneskelige Paafund, skrøbelige og meget

tvetydige, men Himlens Salighed faaer ethvert Menneske kun af Guds Naade og Barmhertighed, og denne er ethvert Menneske lige nær, saaledes nemlig, at det er en Sag mellem Gud og ham; og ingen Trediemand, der selv blev tagen til Naade, forspilde denne ved ubeføiet Indblanden. Om der da var et Menneske, hvad jeg sandeligen ikke har erfaret, der forbitrede mig mit Liv tidlig og sildig, og kun tænkte mig Alt til det Onde, skulde det kunne forstyrre min Salighed, om han ogsaa blev salig; eller skulde jeg være forfængelig nok til at ville forhjælpe ham dertil ved min Medlidenhed! O, Bekymringen om en evig Salighed, den vender Sindet af fra alle utidige Betænkninger! Om der var den, der havde baaret Dagens Møie og Hede, og om jeg blev kaldet ved den ellefte Time, og vor Løn blev den samme; mon det skulde kunne forstyrre ham, naar han betænkte, at Lønningen er en evig Salighed? Han havde jo rigeligen og i Overflod, fik ikke mere derved, at jeg blev udelukket. Og om det var en retfærdig Mand, der fra sin Ungdom havde bevaret Budene og gennem et langt Liv forventet Himlens Salighed (hvilket sandeligen er et sjelden hæderligt Eftermæle), og jeg var en Røver, der »endnu idag,« altsaa i samme Øieblik, kom ligesaavidt som han; mon det skulde kunne forstyrre ham? Ja dersom jeg vilde mene, at det var paa Grund af min Retfærdighed, da vilde det vel oprøre ham og oprøre Himlen selv, saa den atter stødte mig ud; men naar jeg nu er villig til med lagttagelse af alle Formler og uden nogen Forbeholdenhed at tilstaae, at det var Naade; mon da hiin retfærdige Mand vilde vedblive at være saa ubillig, ikke imod mig, thi jeg var jo sluppen ind – men mod sig selv ved at beholde Vreden? Og dersom det var, ikke hvad man i den ædlere Stiil kalder saa, men hvad man i simpel og daglig Tale kalder ret et eenfoldigt Menneske, og Du derimod, m. T., var en Viis, der dybsindigen spurgte, hvad er Sandhed, og rastløst grundede derover med Lykke og med Evne; – mon det skulde kunne forstyrre Dig, at han blev ligesaa salig som Du, og Himlens uendelige Salighed gjorde Eder begge Lige. Ja naar Du engang dør, da vil der være Forskjel, da skal det siges og siges med Føie, at Videnskaben sørger, og dens Dyrkere begræde Tabet, og Din Jordefærd skal være forskjellig, thi det er en skjøn Skik, at Menneskene klæde den Døde i hans bedste Dragt, men Spørgsmaalet er dog, om Døden ikke klæder ham af igjen. Og dersom det var, hvad man saaledes kalder en Mand, en Mand, der havde levet glad med sin Hustru og avlet Børn med hende i nøisomme Kaar, og ladet sit Hjerte frydes med andre Mænd, men sjelden var bleven bevæget af de Tanker, der havde ladet Dig om Dagen glemme Alt, og holdt Sønnen borte fra Dig om Natten; mon det skulde kunne forstyrre Dig, at han blev ligesaa salig som Du. O, »dersom Gud i sin Høire holdt al Sandhed, og i sin Venstre den evige Stræben« ... nei, dersom Gud i sin Høire holdt Saligheden, i sin Venstre tillige den Bekymring, der var bleven Dit Livs Indhold, vilde Du ikke selv vælge den Venstre, om Du dog blev som den, der valgte den Høire? En Lighed maa der jo dog være, og hvad er vel trøstesløsere end den Lighed til hvilken stundom Menneskene flygte hen, Dødens Lighed, der gjør Alle lige fattige; og hvad er vel saligere end den Lighed, der gjør Alle lige salige?

Er dette ikke saaledes, m. T, og derfor sagde Du vel til Din Gud hos Dig selv: Fader i Himlene, naar jeg vil betænke min Saligheds Sag, da tager jeg ikke Regnskabet frem; thi jeg veed vel, at jeg kan ikke svare een til tusind, og jeg veed vel, at Petrus stod sikkrere paa Havets Bølge end Den, der mod Dig staaer paa sin Ret. Og ikke vil jeg bygge min Salighed paa nogen Gjerning, ikke paa den bedste, jeg kan have gjort, thi kun Du veed, om det var en god Gjerning; og ikke paa den bedste, jeg kunde gjøre, thi kun Du veed, om det vorder en god Gjerning. Bevar da min Sjæl for den Smaalighed, der vil forringe Dig og Din Gave, forringe mig selv ved at gjøre mig større end Nogen; frels mit Sind fra den Grublen, der vil udgrunde, hvad ikke er givet at forstaae; udriv min Tanke fra den Spidsfindighed, der lumskeligen tager det Bedste og giver mig det Ringere. Hvad jeg gjorde som Barn let og naturligt, at jeg troede uden at forstaae; hvad jeg senere har gjort, har gjort, det veed jeg, har troet et Menneske imod Forstanden; hvad jeg vil vedblive at gjøre, om det end prises større at være klog end at troe; hvad jeg vil beflitte mig paa af al Magt, at ikke Forstandens Herlighed skal bedaare mig og lade mig tage Skade paa min Sjæl; skulde jeg ikke ville gjøre det mod Dig, skulde jeg ikke, da jeg dog Intet selv formaaer, ønske Bekymring og Tillid og Frimodighed til at troe Dig, og til i denne Tro at forvente Din Salighed!

Ham bør det at voxer, mig at forringes

Joh. Evang. III, 30. Denne min Glæde er fuldkommen. Ham bør det at voxer, mig at forringes.

Et gammelt Ord siger, at Alle see hellere paa den opgaaende end paa den nedgaaende Sol. Hvorledes Alle? Mon ogsaa Den, hvis Sol det er som gaaer ned? Men hvorfor gjør han det ikke? Den opgaaende Sol skinner jo for ham ligesom for alle de Andre, ja skinner maaskee meest straalende i hans Øine, netop fordi dens Glands fordunklende fremskynder Nedgangen. Dersom et Menneske for Alvor kunde spørge saaledes, da maatte han vel være saa ung, at han slet ikke forstod, hvorom Talen var; eller saa uerfaren, at han

bedrog sig selv ved et overordentligt og indbildt Forskud paa den Høimodighed, med hvilken han vilde fuldkomme det Store i Livet; eller det maatte være en Mand, der søgte at hærde sin Sjæl, ligesom Andre hærde deres Legemer til en uskjøn og daarlig Haardførhed; eller endeligen en Mand, der benyttede Forstandens Forhærdelse, og dens Slutningers kolde Urokkelighed til at spotte Menneskene, brugte mod dem hvad han ikke brugte mod sig selv, prædikede dem denne Viisdom til Belærelse, medens han dog selv ikke troede paa den, ja endog under Prædikenen holdt en Bagdør aaben, gennem hvilken den skjulte Forfængelighed liig hiin berygtede Qvinde lukkede Forfængelighedens Speidere ind (Jac. II, 25). Enhver Anden vilde vel forstaae, hvorom Talen var, og sande, at Selverkjendelse er en vanskelig Sag; thi medens man saa let forstaaer den øvrige Verden, forandres pludselig Forstaaelsen saa betydeligen, naar man selv er den Paagjeldende. Dette skulde man aldrig glemme; og ligesom Barnet bruger Pegepinden, for ikke at oversee det enkelte Bogstav, saa skulde man, hvis Livet skal faae dybere Betydning, ikke vænne sig til at forstaae Alt i Almindelighed, ikke haste med at ville forstaae Alt, men taalmodigen see efter Pegepinden, der bestandigen viser paa En selv. Og om det end i enhver anden Forstand kun var et billedligt Udtryk, at man seer Guds Finger i Livet, da forstaaer Den det ret egentligen, der er bekymret om sig selv; thi al dybere og inderligere Selverkjendelse er under guddommelig Veiledning, og seer bestandigen den Guds Finger, der peger paa ham. Naar man overseer et Bogstav, saa bliver hele Ordet forvirret, og dog er denne Forvirring Intet i Sammenligning med den, der fremkommer naar et Menneske i at forstaae hele Menneskelivet og Slægtens Historie springer eet Menneske over – sig selv; thi det enkelte Menneske er jo ikke som det enkelte Bogstav, en i og for sig intetsigende Deel af Ordet, men er hele Ordet. Og dog skeer dette saa ofte, og derfor læres der saa lidet af Livet. Selv det Menneske, der lever meest forborgent og glemt, skal have rigelig Overflod af Exempel, Formaning, Advarsel og Optugtelse, naar han blot ikke undviger den Finger, som peger paa ham; thi den simplest sammensatte Solskive angiver nøiagtigen Klokkeslettet, naar blot Solens Straale faaer Lov at falde derpaa.

Hvor ofte er ikke saaledes hiint gamle Ord gjentaget i Verden, anbragt paa rette Sted af Betragteren; men hvor sjældent er det forstaaet itide, og naar da endeligen Forstaaelsen kom og det var for silde, hvorledes lød den? Hvor let er det ikke ogsaa for den Enkelte at unddrage sig Hentydningen, thi Ordet taler saa almindeligt! Men den almindelige Tale om almindelige Sandheder kan vel berige et Menneskes Hukommelse og udvikle hans Forstand, men er kun saare lidet til Gavn for ham, saalidet som det er til Gavn at have et Rustkammer fuldt af Vaaben, som dog ikke passe for En, naar man skal bruge dem. Og fremfor Alt er denne Almindelighed ikke til Opbyggelse; thi man opbygges aldrig i Almindelighed, ligesaalidet som et Huus opføres i Almindelighed. Først naar Ordet siges af den Rette, under de rette Forhold, paa den rette Maade, først da har Udsagnet gjort Alt hvad det formaaer for at veilede den Enkelte til oprigtigt at gjøre, hvad man ellers er snar nok til at gjøre: at henføre Alt til sig selv. Og om det end er forbudet i guddommelige og menneskelige Love, at begjære hvad Næstens er, Næstens Formaning er det aldrig forbudet at begjære, ei heller at benytte dens Veiledning. Saaledes er Alt her i Orden; thi hvad vi have sagt, gjelder i fuld Maade om hiint forelæste Ord af Johannes den Døber, og Ingen gjøre sig Samvittighed af at tilegne sig Ordet.

Altsaa Johannes den Døber er det, som har sagt Ordet. I Judæas Ørken levede han, fjern fra den Forfængelighed, der kives om Hæderspladsen, fjern fra den Ustadighed, der opløfter og nedstyrter, jubler og korsfæster, saa fjern som hans Dragt var fra de bløde Klæder, og hans Væsen fra Rørets Bøielighed. Han var ikke Messias, ikke en af de gamle Propheter, ikke Propheten, han var Dens Røst som raaber i Ørkenen. Og han raabte i Ørkenen for at berede Den Veien, der skulde komme efter ham, hvis Skotvinge han ikke var værdig at løse. Dog var han selv ingen ringe Mand, »den største, der er født af Qvinder«, hans Herkomst vidunderlig, som Dens, hvis Tilkommelse han forkyndte, men Forskjellen atter her som den mellem det Vidunderlige, at en bedaget Qvinde vorder frugtbar, hvad der er mod Naturens Orden, og at en reen Jomfru føder ved Guds Kraft, hvad der er over Naturens Orden; thi er ikke allerede denne Forskjel en skjøn Antydning af Forskjellen mellem det Nedgaaende og det Opgaaende! Og han raabte i Ørkenen indtil Mængdens Opmærksomhed vakte Raadets Opmærksomhed, saa det skikkede Udsendinge til ham. Men han misforstod ikke sig selv, ikke sit Opholdssted i Eensomheden, ikke sin Kameelhaarskjortel, ikke sin Føde i Ørkenen, som skulde alt dette blot være et Middel for at bane ham selv Veien til Hæder og Værdighed i Folket. Nei, han var og han blev den Røst, som raaber i Ørkenen. Dette var hans Gjerning; selv følte han vel dens Betydning, men han vidste det jo og, at dens Betydning var at den skulde afskaffes og glemmes som Nattevægterens Raab, naar det er Alle vitterligt, at Dagen er frembrudt. Da gik Dens Sol op, hvis Morgenstjerne vakte de Vises Forundring; dens Herlighed skinnede og Ingen bedre end Johannes forstod, at dens Opgang var hans Sols Nedgang. Men han glædede sig derover, inderligen som Patriarherne, der havde længtes efter Synet, oprigtigen som de Troende, for hvem den vedblev at skinne. Og dog vidste han, at den Handling, efter hvilken han nævnedes, skulde afskaffes, forsvinde som en Daab med Vand mod en Daab med Ild og den Hellig-Aand. Da kom Efterretningen til ham, at dette var skeet, og hans Disciple mistrøstede over, at Den, hvem Johannes havde givet Vidnesbyrdet, døbte og at Alle kom til ham; men Johannes svarede: denne min Glæde er fuldkommen; Ham bør det at voxer, mig at forringes.

Hvad der hændte den Største, som er født af Qvinder, det Samme hændes ogsaa den Mindre; hvad der hænder i den eneste Afgjørelse, det hænder ogsaa i de mindre, og man gjør ingen vanhellig Brug af Ordet ved af det at lære at fatte sig i det egne Livs mindre Forhold; man neddrager ikke Ordet til en verdslig Viisdoms lave Egne, saa meget mere som man ikke ønsker at glemme, at man ogsaa da, naar man ved

Ordet har hjulpet sig selv til Rette, har een Bekymring og een Glæde endnu; thi Enhver er jo og bør være deeltagende i hiin eneste Afgjørelses herlige Udgang. Om derfor end ikke Betragtningen dvæler ved hiin Begivenhed selv, saa kan den og Ordets Anvendelse dog være opbyggelig: ligesom Medhustruens Søn ikke var uden Abrahams Velsignelse, om han end ikke i udmærket Forstand var Forjættelsens Barn. Og kun den behøvede ikke den lettere Føde, der var saaledes fortabt i Glæde over Dens Herlighed, hvem det bør sig at voxer, at han slet ikke mærkede, endnu mindre bekymredes ved det Lignende, der hænder ham selv og Andre i de mindre Afgjørelser.

At Den, der engang herskede over Riger og Lande, har ophørt at regjere og maa see en Mægtigere indtage sin Plads; at Den, der engang hilsedes med Jubel, snart, ja saa snart som havde det Hele været en Drøm, hører den samme Jubel nævne et andet Navn; at Den, hvis bydende Skikkelse var kjendt af Alle, i næste Øieblik betragter sig selv med Usikkerhedens Angest, om han haver tabt Forstanden eller Verden Hukommelsen, saa den forvexler en Anden med ham; at den Mester, hvis Discipel endnu igaar sad ved hans Fod, idag maa bøje Skulderen under dennes Fremskriden; at den Kjøbmand, hvis Godhed satte Tjeneren i Vei, nu seer hans Vei betegne Velgjørerens Undergang; at den Pige, der engang fyldte den Elskedes hele Tanke, nu sidder og seer hans dristige Tragten efter et høiere Maal; at den Sanger, hvis Ord var paa Alles Læber, idag er glemt, og hans Sange mere end erstattede; at den Taler, hvis Ord gav Gjenlyd overalt, nu maa søge Ørkenens Eensomhed, hvis han ønsker Gjenlyd; at den Ungdoms-Ven, der drog i lige Aag med den Jævnlig, nu med Forbauselse seer Afstanden; at det ydmyge Huus, hvor Forældrene boede, hvor Vuggen stod i Ringhed, nu synker hen som en Erindring, der ikke indhenter den Mægtige – dette er skeet i Verden og det skeer, hvo veed det ikke? Og dog, hvor besynderligt; dersom Du lader Din Tanke dvæle ved de Udmærkede, hvis Ihukommelse Slægterne have bevaret, da skal Du finde Det høist forskjelligt, hvorved den Enkelte udmærkede sig; og Du skal igjen finde Flere, der ere udmærkede ved det Samme; men i hiint Udvalg synes Du ligesom at savne endnu een Plads, og dog er Savnet jo en Modsigelse; thi hvorledes skulde Den finde Plads i Erindringen, hvis Opgave det var at finde sig i – at være glemt? Men netop derfor er det af Vigtighed at betænke det med sig selv, og netop derfor er det saa skjønt at gjøre det, fordi ingen jordisk Løn vinker.

Saa lader os da nærmere overveie, hvilket Sindelag der er det rette, og betænke, hvad der jo er det Samme, hvorledes Johannes sagde hiint Ord: *ham bør det at voxer, mig at forringes.*

Johannes sagde det med *ydmyg Selvfornægtelse*. Saaledes forstod han strax fra Begyndelsen sin Sendelse i Verden, og saaledes var han paa en Maade strax fra Begyndelsen ifærd med at gaae ned, eller i det mindste i Fortrolighed med Tanken derom, da han jo ellers ved for stærkt at tildrage sig Mængdens Opmærksomhed eller fængsle den for længe netop vilde have gjort Veien vanskelig for Den, som skulde komme. Forsaavidt synes Døberens Liv at være af en egen Art, og ikke at kunne afgive Veiledning for Andre. Dog kan der jo ogsaa til en saadan Sendelse i de ringere Forhold findes det Tilsvarende. Der er mange Gange siden hine Dage født et Menneske, hvis Bestemmelse kun var at bane Vei, og som allerede tidligen maatte blive sig bevidst, at dette var hans Gjerning. Enhver Saadan er da strax fra Begyndelsen henviist til Selvfornægtelse, og skal ikke først opleve en Udmærkelse, der, jo længere den varer, desto lettere kommer til at bedaare Selvfornægtelsens frigjørende og løsende Magt i en Fortryllelse; men paa den anden Side har enhver Saadan heller ei i hele sit Liv, ikke i Ungdommens Haab, ikke i Manddommens Daad, havt den skjønne Tid, i hvilken Solen standser sin Gang, staaer stille, og endnu ikke gaaer ned. Vi ville ikke afgjøre, hvilket Liv der gjør den gode Strid lettest, men derom ere vi jo Alle enige, at ethvert Menneske bør stride den gode Strid, fra hvilken Ingen er udelukket; og dog er denne saa herlig, at hvis den kun eengang var forundt en forbigangen Slægt under særlige Forhold, ja hvorledes skulde da ikke Misundelse og Mismod vide at skildre den? Forskjellen er omtrent den samme som den er med Hensyn til Tanken om Døden. Saasnart et Menneske fødes, begynder han at døe; men Forskjellen er den, at der gives enkelte Mennesker, med hvis Fødsel Tanken om Døden bliver til for dem, og er hos dem i Barndommens stille Fred og hos Ungdommens lette Sind; hvorimod Andre have en Tid, i hvilken denne Tanke ikke er hos dem, indtil, naar de Aar ere udløbne, der ganske vare Livets, Tanken om Døden møder dem paa deres Vei. Hvo vilde nu afgjøre, hvilket Liv der var det letteste, enten deres, der bestandigen levede med en vis Tilbageholdenhed, fordi Tanken om Døden var hos dem, eller deres, der gave sig saaledes hen i Livet, at de næsten havde glemt, at Døden var til? Og passer i denne Henseende end ikke Johannes' Exempel for Alle, for dem det passer, for dem kan det jo være veiledende; thi ogsaa her ere Fristelser. Eller var det ikke en Fristelse, da Raadets Udsendinge næsten foranledigede ham til at misforstaae sig selv? Men Johannes holdt fast ved hvad han havde forstaaet med sig selv: sin ydmyge Gjerning og sit ydmyge Forhold til den Kommende, Raadet forstyrrede ham ikke. – I det daglige Livs Smaa-Forhold finder man let det Tilsvarende, deelviis eller ganske, og at Forholdene ere mindre, ikke i al gyldig Forstand afgjørende, ikke verdenshistoriske, ikke historiske, gjør jo ingen væsentlig Forskjel, saaledes bliver jo ogsaa et Regnestykke det Samme, hvad enten det angaaer Millioner eller Penninge. Strax naar Barnet er født, begynder jo Forældrenes ydmyge Selvfornægtelse, hvis de forstaae sig selv ret. Der menes jo ikke, at Barnet skal være Herre uden at høre og lyde; men uagtet denne Underordnethed under de Ældre er Barnet dog det Væsentlige, og i Glædens Udtryk over, at et Barn er født

til Verden, lyder det skjønt med: ham bør det at voxer, os at forringes. Eller vilde dette ikke være en daarlig Tanke, om Nogen meente, at dette kun gjaldt i en langt senere Tid og for nogle enkelte Forældre, der med Beundring opdagede, at deres Barn var udmærket fremfor Andre? Fornærmer denne Tanke ikke egentligen Forældrene, fordi disse havde afstedkommet det Uskjønne, saa de, om de end strede den gode Strid, havde gjort denne uskjøn, fordi de, glemte at de vare Forældre, mere som de Uvedkommende i Forhold til den Uvedkommende, strede den gode Strid. Og nu de Mange, for hvem Døberens ophøiede Exempel passer ganske, skjønt i Ringhed; de Mange, der tidligen anvises til ydmygt at forstaae, at for dem er en Tjeners Skikkelse ikke nogen paatagen Skikkelse, de som tidligen anlediges til at betænke, at der for dem er en Anden, som det bør sig at voxer, medens de forringes! Maaskee kommer der ogsaa stundom til en Saadan et Raad fra høiere Steder, et misforstaaet Vink, et falsk Kald; men der var da vel ogsaa Den, som ikke forstyrredes i sin ydmyge Selvfornægtelse, der ikke daarligen greb efter Gjøglerbillede, og ikke modvillig og misfornøiet forblev i Ringheden. Men selv om et Menneske (hvilken nu end hans Selvfornægtelses Tilfældighed er; thi det Væsentlige ved Selvfornægtelse er jo, at man fornægter sig selv) ikke strax fra Begyndelsen fatter, at han er nedgaaende, da burde han jo dog ingensinde være ganske ukjendt med denne Tanke at han kan vorde det. Ethvert Menneske er kun Redskab, og veed ikke, naar Øieblikket kommer, da han sættes tilside. Fremkalder han ikke selv stundom denne Tanke, da er han en Leiesvend, en utro Tjener, der søger at befrie sig selv og bedrage Herren for den Uvished, i hvilken han fatter sin egen Intethed. At Meget er forfængeligt i Livet, vide Menneskene vel, men hvor ofte gjør den Enkelte en Undtagelse, og dog er selv den høieste Sendelse i Aandens Verden kun et Ærende, og Den, som dertil er udrustet med al Aandens Begavelse, han er kun i Ærende: men hvorfor er Englenes Udsendelse saa skjønt, fordi de saa hurtigen vende tilbage til Guds Throne igjen, at de ikke faae Tid til at fristes af den Tanke, at de varetage deres Eget! I Evangeliet er det Herren, der reiser bort, og den utroe Tjener mener, at han er reist saa langt bort, at han ikke mere vender tilbage; i Livet er det Tjeneren, der reiser bort, og den utroe Tjener bedrager sig selv med den Tanke, at han kan reise saa langt bort, at Herren ikke kan fratage ham det Betroede. Men Guld og Gods kan forsvinde som en Drøm, og Menneskenes Ære hurtigen forvandles til Spot, og Tjenestens Tid kan snart være forbi. Men Tanken om denne Afskedigelse frigjør Tjeneren til en Guds Medarbejder, ligesom Tanken om Døden frigjør et Menneske, frelser ham fra at være en Vordnet, der kun vil tilhøre Jorden, fra at være en Bedrager, der ikke vil tilhøre Gud.

Med ydmyg Selvfornægtelse sagde Døberen dette Ord; men synes ikke i en anden Henseende hans Vilkaar endnu mindre at kunne tjene til Veiledning og Exempel for Nogen; thi Den, der fulgte efter ham, lod ham jo sandeligen vederfares al Ret. Som der sjeldent i Verden er seet den ydmyge Selvfornægtelse, med hvilken Johannes blot banede Veien for den Tilkommende, saa er der jo heller aldrig seet et fredeligt og sagtmodigt Indtog som Dens, der ikke var kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene. Ofte nok derimod kommer Efterfølgeren saaledes, at hans fjerne Fodtrin kun vækker Forgængerens Angest og Fortørnelse, at hans Nærmen ikke synes at være for at fuldføre, men for at nedtræde det Begyndte, indtil »hans Fødder staae for Døren for at bære ham ud« (Ap. G. V, 9). Dette er vel sandt; men deraf følger jo ikke, at een Uret gjør den anden god, om den end synes at forklare, ja at undskylde den; og desuagtet bør jo dog det Gode skee, og skal skee, hvis »den Aand, der boer i os, ikke opvækker Avind, men giver større Naade« (Jak. IV, 5). Om nu endog Dens Fjed, der fulgte efter Johannes, vare i Ydmyghed og ikke kunde ophidse; om hans Fremtraeden ikke kunde friste Døberen, fordi den, der fulgte efter ham, »havde været før ham« om han end gav Vidnesbyrdet, at han var den Største, som var født af Qvinder; saa har han dog ogsaa sagt, at den mindste af hans Tilhængere var større end Johannes. Kunde det vel stærkere udtrykkes, hvorledes dog al Johannes' Gjerning kun skulde afskaffes, hvorledes hans Daab var en Forberedelse, der skulde aflægges, hans Prædiken en Røst i Ørkenen, hans Skikkelse kun en afmægtig Skygge, hans eget Liv en Udelukkelse? Og dog havde Johannes ikke ved sin Vantro selv forskyldt, at han blev udelukket; men hans Gjerning var kun den, som han med al Nidkjærhed fuldkommede.

Med ydmyg Selvfornægtelse sagde Johannes Ordet, og sagde det til sine Disciple. I deres Øine var han jo dog det Store, de vare vant til at hilse ham som Mester, de havde maaskee i deres stille Sind næret Tanken om, at han selv var Den, som skulde komme; for dem kunde Døberen jo have ønsket at fortie det. Nu var han fremtraadt, den Forventede; og de mismodige Disciple stolede vel paa, at den Efterretning, de bragte Døberen, vilde aflokke ham den forønskede Forklaring. Den Forventede var fremtraadt, Døberen kunde have overladt ham Skuepladsen, selv være traadt til Side, have skjult sig i en Afkrog med Disciplene, og vedblevet i deres Øine at være Mesteren, om han end ikke selv havde yttret denne Tanke, end mindre ladet den komme ud i Verden, hvor den jo blot vilde være til Hinder for Den, hvis Vei han skulde berede. Hvor er det saa gavnligt, at betragte det Ærværdige! Selv hvad der, menneskeligt talt, havde været tilgiveligt, ak ja næsten priseligt, skammer man sig ved at tiltroe Døberen, ikke blot fordi det Modsatte er fortalt; men selv om Intet var fortalt, hvo vilde dog lyve disse Tanker ind i ham! Han blev sig selv tro; hvad han havde forkyndt i Ørkenen, førend den Kommende fremtraadte, hvad han havde prædiket for Folket, det Samme vidnede han for Disciplene, netop da deres Efterretning syntes at begjære et andet Svar. Han opfordrede dem selv til at vidne med ham, at dette havde været hans Vidnesbyrd fra Begyndelsen, og Disciplene maatte igjen vidne med ham, at dette Vidnesbyrd var hans Slutning, hans Ja og hans Amen.

Saaledes Johannes. Er det Sandhed, at der i Livets mindre Forhold findes det Tilsvarende, mon derfor ogsaa altid hvad der kunde ligne Johannes virkeligen ligner ham? Maaskee var der Den, hvis Betragtning det

ikke undgik, at en ny Dag begyndte at dæmre; hvo Efterfølgeren skulde være, lod sig endnu ikke skjelne – da vilde han Intet vide. Men Dagens Frembrud lader sig ikke dølgge; dog hvo den Kommende var, kunde ikke bestemmes; da befalede han som Herodes, at alle Børn under to Aar skulde dræbes. – Maaskee var der Den, hvis Lykkes Sol begyndte at hælde, en Anden var den Begunstigede. Nu, det er jo ikke Sandhedens Strid, hvo der skal være den Lykkelige; da lagde han Raad op med Ondskaben, og Hævnens Piil, der flyver i Mørket, rammede den Forhadte. – Maaskee besteg en ny Pharaos Thronen, der ikke kjendte Joseph og hans Fortjenester, men den Forglemte bragte selv sin Fortjeneste i Glemsel hos Den, der kjendte ham, og nu kjendte hans Avind. – Eller han skjulte sig for Menneskene, han vilde ikke gavne det Nye med sit Vidnesbyrd, han bar det som en Skjændsel, at hans Tid var forbi, ret som var dette Skjændselen, at hans Tid var forbi, og ikke snarere, at hans Sjæl var ukjendt med Ydmyghed og Selvfornægtelse. – Maaskee var der Den, som saae sin Aftagen; da hengav han sig til Græmmelsen og visnede ved at græmmes, som var denne Aftagen Døden, som voxede kun Den, der er plantet ved Vandbækken, og ikke ogsaa Den, der planter sig hen i Selvfornægtelsens velsignede Jordbund. – Ja hvor mange Veie er der ikke i Afgjørelsens Stund; og dog er der kun een Vei, de andre ere Afveie, hvad enten de føre didhen, hvor Misundelsen oplægger sine Planer, eller hvor Græmmelsen er tilhuse, hvor Begjeringens Orm ikke dør, hvor Trøstesløsheden stirrer paa sit Tab, hvor Spotten ængster Andre med sin usle Viisdom, hvor Bagvaskelsens Tunge forraader Hjertets Overflødighed – alle føre de bort, langt bort, Tanken tør end ikke forfølge dem. Men den ydmyge Selvfornægtelse bliver sig selv tro og bliver i Forstaaelse med Den, hvem det bør sig at voxer om man end selv forringes, som Johannes gjorde det; thi med hiint Vidnesbyrd gik jo hans Sol ned, og dog, naar var han større end i dette Øieblik? Men altsaa voxede jo ogsaa han, og var størst, da han gik ned.

Med oprigtig Glæde sagde Johannes dette Ord. Dersom Du, m. T., hvad Du jo gjør, erindrer Døberens strenge Prædiken til Omvendelse, hans prophetiske Uforfærdethed i at dømme Høie og Lave, den hellige Vrede, med hvilken han lagde Øxen ved Foden af Træet – da maa det vel dybt gribe Dig, naar Du betænker den veemodige Mildhed, den glade Inderlighed, hvormed han taler om sit Forhold til den Kommende. At der ogsaa under en Kameelhaarskjortel kan slaae et Hjerte saa riigt paa Følelse, ikke blot for Sandhed og Ret, hvortil jo hans Liv var helliget! At han har kunnet bevare denne Følelse derude i Ørkenen! At den selvfornægtende Glædes sagte Luftning kan fornemmes for Straffedommens Torden! Hans Udsagn betegner aldeles, hvad det skal betegne, men Udtrykket derimod er saa høitideligt, saa festlig skjönt, at man næsten fristes til at forestille sig Døberens strenge Skikkelse, iført en Høitidsdragt, at gaae som til Gjestebudshuus, en venlig Mand, der bringer Glædens Hilsen – ja som gik hiin alvorlige, mørke Eneboer, der sang sørgeligt for Folket, om det end ikke vilde græde, som gik han formildet i Dandsen, efter det Glædens Spil, som atter Børnene paa Torvet ikke vilde forstaae, om det end angik dem – og Døberen var den Eneste som blev udelukket. O, der gives en Rørelse, som er overflødig paa skjønne Ord og saare snar til at hensmelte i bløde Stemninger; men naar Manden i den Kameelhaarskjortel, hvem Storme ikke bevægede, naar han formildes, hvem maa hans Ord da ikke røre! Hans Stemning er ingen usand Følelse, tvertimod er Sandhedens Dom adskillende tilstede i Ordet, han siger; og den nidkjære Dommer har først dømt sig selv: »et Menneske kan slet Intet tage, uden det bliver givet ham af Himmelen« (V. 27). Dette er Ordet, hvormed han dømmer sig selv, skifter mellem sig og den Kommende, det er Dommeren som taler, og dog er det Udsagte jo en Lovtale over, at han fuldkommede det. Nu har han beskikket sin Huusholdning, da følger hans Bryllups-Hilsen: »Den, som haver Bruden, er Brudgommen, men Brudgommens Ven, som staaer og hører ham, glæder sig meget over Brudgommens Røst. Denne min Glæde er fuldkommen« (V. 29). Da besinder han sig paa sig selv, og paa sit Forhold, at han er den Fremmede, ja den Udelukkede, og nu er dette Afskeds-Ordet: ham bør det at voxer, mig at forringes.

Med oprigtig Glæde sagde han Ordet. Nu er det vel sandt, at hans hele Liv netop havde været beregnet paa Dens Fremtræden, der nu fremtraadte, og forsaavidt maatte det jo glæde ham. Men deraf følger dog endnu ikke, at hans Glæde var fuldkommen; ligesom vi da heller ei maae glemme, at det, at han selv havde forstaaet sit Liv saaledes fra Begyndelsen, var hans ædle Selvfornægtelses Gjerning, og dens Triumph er det, at Glæden er fuldkommen. Vel er det sandt, at han saae den Kommende ikke ligegyldigen støde ham til Side, men saae ham drage frem som en Fredens Fyrste; men Vidnesbyrddet bliver dog det samme. Om ingen Anden endnu fattede, hvilket svælgende Dyb der var mellem den Kommende og Døberen, saa fattede han det, og dog udtrykte han det ganske, og sin Glæde over, at det netop var saaledes. Denne Glæde var ham fuldkommen, at han blev seet i al sin Ringhed ved Siden af den Kommendes Herlighed. Hvis dette ikke blev klart, da havde hans Glæde ikke været ham fuldkommen. Hvad Under om den Troende maatte glæde sig over, at den Forventedes Herlighed var Guds Herlighed, da han jo blev deelagtig i den, og netop derved større end Johannes; men han var jo den som forringedes.

Med oprigtig Glæde sagde han Ordet; eller finder Du nogen Svig i hans Mund, nogen falsk Følelse, der skjuler Sandheden, nogen halv Sandhed, der sminkes med overdreven Følelse? Udtrykket selv er vel ligesaa inderligt, ligesaa skjönt, som hvad det udtrykker, hvilket jo er det Skjønneste: Selvfornægtelsens oprigtige Glæde. Og nu dets Sandhed. Vi vide det vel, at der gives en Viisdom, som især er stærk i at forstaae det Forbigangne bag efter, i at berolige deres Sind, som ere døde og glemte, i at vejlede dem, der selv have

hjulpet sig, i at tilbyde en Trøst, der ikke vedkommer noget Menneske. En saadan Viisdom, der aldrig tør kalde det Forbigangne tillive, for at det ikke skal vise sig, at den Intet veed i Afgjørelsens Øieblik, men Alt bag efter, en saadan Viisdom vilde vel her forklare, at Johannes dog altid beholdt en vis forsvindende Betydning som Forberedelse, en vis deelviis Berettigelse som en Gjennemgang for det Høiere. Saaledes forstod Johannes det ikke, saaledes vilde han ikke forstaaes, hans Selvfornægtelse var dybere, og derfor hans Glæde høiere. Den som har Bruden, siger han, er Brudgommen. Bestemtere kunde han vel ikke udtrykke, at han selv var udelukket. Uendeligt opfattede han Forskjellen, ingen Paatrængenhed bragte ham nærmere, men derfor var Glæden ham fuldkommen. Han var Brudgommens Ven, der staaer og hører hans Røst og glæder sig meget; men den Mindste i Himmeriges Rige er større end Johannes, thi han staaer ikke udenfor og hører Brudgommens Røst.

Med oprigtig Glæde sagde Johannes Ordet, og sagde det til sine Disciple. Og dog selv om hans Glæde var fuldkommen, han kunde jo have gjemt den i sit Hjerte, han kunde have udtrykt den mindre bestemt, og ikke saaledes, at hans egen Forringelse netop maatte blive paafaldende for Disciplene, der vel neppe vare dannede til at fatte hans Glæde. Ja, han kunde have gjort det for Disciplenes Skyld, at disse, som maaskee trods Vidnesbyrdet havde sat deres Haab til ham, ikke altfor dybt skulde føle, hvor dybt de forringedes med Mesteren. Men nei! hans Glæde blev ham fuldkommen, jo mere han forringedes. Som de Troendes Glæde i Himlen skal være stor formedelst Herligheden, saa var hans Glæde fuldkommen i Forringelsen.

Saaledes Johannes; og saaledes skal den Enkelte fuldkomme det Lignende i de mindre Forhold; hvis han først haver lært ydmygt at fornægte sig selv, og at overvinde sit Sind, da skal Glæden ogsaa seire. Men det Første maa man lære først, siden det Større; man indvies først i den mindre Hemmelighed, siden i den større. Og uden denne Tanke tør jo Ingen ganske være. I en ældre Tid var det Skik, at man ofte betænkte sin Død, indtil man var saaledes i stille Fortrolighed med denne Tanke, at den ingenlunde forstyrrede Livets Gjerning; ja man var saa fortrolig med Tanken, at man endog fik Tid til at betænke sin Pynt og at have det Alt i Beredskab. Saaledes ogsaa med Den, der itide blev fortrolig med Selvfornægtelsens Dødstanke, han skal ogsaa faae Tid til at være betænkt paa den Glædens Fuldkommelse, der er Selvfornægtelsens uforkrænkelige Pynt.

Og dog synes Livet at vidne mod, ikke at dette kan skee, men at det skeer. Stort allerede, menneskeligt talt, om Nogen fornægtede sig selv, og fandt, at det burde sig en Anden at voxe, ham at forringes, fandt sig deri med den underlige trøstesløse Forsonethed, hvormed man finder sig i en Skjebne. En gammel hedensk Digter, hvis Berømmelse var stor, men som nu, fremrykket i Aar, vel omgikkes med den Tanke, at hans Tid snart var forbi, sagde engang til den blonde Yngling, der ved hans Side betragtede Væddekampen: »Du seer, min Søn, hvorledes det gaaer til: den Overvundne tier, og Folket jubler.« Saaledes gaaer det jo til; og Jubelen gjelder ikke den Overvundne, men han gaaer sin eensomme Vei og finder sig i at være overvunden, og bærer intet Nag til Seierherren – men at han skulde sees paa Kamppladsen, at han skulde glæde sig over den Andens Seier, det var for meget forlangt; og at hans Glæde skulde være fuldkommen, var en Urimelighed. – Maaskee var der Den, som ogsaa saae en Anden voxe, og hans Hjerte gjemte ikke Misundelse, men hans Glædes Hilsen var dog tvetydig, ikke liflig at høre. – Eller han kunde ikke glemme sig selv over Brudgommens Røst, og hans Deeltagelse mindede om den egne Betydning, saa Glæden ikke var og ikke blev fuldkommen. – Eller hans Glæde var en saadan, at den dog vendte et eller andet Sind til ham bort fra den Glæde. – Eller selv i Glædens Øieblik »sukkede han mod« (Jac. V, 9) den Stærkere, fordi han selv maatte forringes. – Eller han blev ganske borte, fordi hans Sind var for svagt til at bevare Glæden, naar han skulde høre Brudgommens Røst. – Eller hans Hjerte gjemte mere Glæde end hvad han tilstod endog for de Fortrolige. – Men Johannes' Glæde var fuldkommen; han var Brudgommens Ven, og hans Glæde var fuldkommen; han stod hos ham, og hans Glæde var fuldkommen; han hørte hans Røst, og hans Glæde var fuldkommen.

Ham bør det at voxe, hvo er denne »ham«? I den Forstand, i hvilken vi have talet, kan Enhver nævne ham med et andet Navn; thi saaledes vexler det paa Jorden, Een voxer og en Anden tager af, idag er det mig og imorgen er det Dig. Men Den, som i ydmyg Selvfornægtelse og med oprigtig Glæde saae en Anden voxe, hans Sind skal vel ogsaa vendes til en ny Glæde, og denne hans nye Glæde skal vel vorde fuldkommen.

*
* *

Et gammelt Ord siger, at Alle see hellere paa den opgaaende end paa den nedgaaende Sol. Hvorledes Alle? Mon ogsaa Den, hvis Sol det er, som gaaer ned? Ja! thi ogsaa han tragter jo efter, at glæde sig som Brudgommens Ven, naar han staaer og hører Brudgommens Røst.